

Peygamberimiz hakkında merak ettiğin soruların cevapları

PEYGAMBERİMİ merak ediyorum

Peygamberimiz, peygamber olmadan önce nasıl yaşardı?

Peygamberimiz neden okuma-yazma bilmiyordu?

Peygamberimiz, neden sıradan bir insan gibi uyuyor, acıkıyor, susuyor, yoruluyordu?

Peygamberimizin diğer peygamberler gibi mucizeleri var mıydı?

Peygamberimizin sünneti ne demek?

Peygamberimiz bugün yaşasaydı, misvak mı kullanırdı yoksa diş fırçası mı?

**SORULARIN
CEVAPSIZ
KALMASIN!**

Özkan Öze

Peygamberimiz hakkında
merak ettiğin soruların cevapları

PEYGAMBERİMİ MERAK EDİYORUM

Özkan Öze

illustrasyonlar: Sevgi İçigen

Yayın No: 86
PEYGAMBERİMİ MERAK EDİYORUM-1

Genel Yayın Yönetmeni: Ergün Ür
Yayınevi Editörü: Özkan Öze
Tashih: Emine Aydın
İç Düzen/Kapak: Zafer Yayınları
ISBN: 978-605-4965-44-1
Sertifika No: 14452

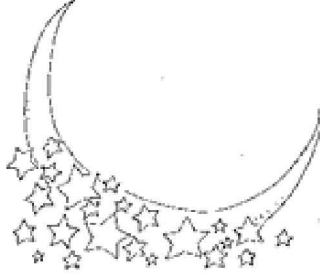
Uğurböceği Yayınları, Zafer Yayın Grubu'nun bir kuruluşudur.

Talatpaşa Mah. İmrahor Cad. Terasavler Sitesi,
Büyük Otopark Zemin Katı, 1-A, Kağıthane - İstanbul
Tel: (0212) 446 21 00
Faks: (0212) 446 01 39

www.zafer.com
zafer@zafer.com
www.facebook.com/zafer yayinlari
www.twitter.com/zafer yayinlari

copyright © 2014

Önsöz

RABBİMİZ ALLAH hakkında merak ettiğin sorulardan oluşan Allah'ı Merak Ediyorum adlı iki kitaptan sonra, sıranın Sevgili Peygamberimiz ile ilgili sorulara geleceğini az çok tahmin ediyordum.

İşin doğrusu ilk iki kitabın bu kadar ilgi görmesinden sonra biz de yayınevindeki arkadaşlarla oturup bir yol haritası hazırladık.

Bu yol haritasına göre “Merak Ediyorum” dizisi devam edecek.

Bundan sonra, Kur'an-ı Kerim hakkında, melekler hakkında, ölümden sonraki hayat hakkında, dinimiz İslâm hakkında ve kader hakkında da merak edilen konular üzerinde uzun uzun konuşacağız...

Merak Ediyorum dizisinin bu üçüncü kitabında, Sevgili Peygamberimiz ile ilgili bazı sorularına cevap vermeye çalıştım. Amacım sadece senin sorularına cevap yazmak ve merakını gidermek değil.

Bazıları, Peygamberimizi tarih boyunca yaşamış peygamberlerden bir peygamber ve dünyaya gelip gitmiş

büyük insanlardan bir büyük insan olarak görmekle yetinmiyorlar.

Ancak o bizim Sevgili Peygamberimizdir. Onun, yaşadığı asrı bir mutluluklar çağına çeviren hayatı, iki tarih arasına sığışmayacak bir hayattır.

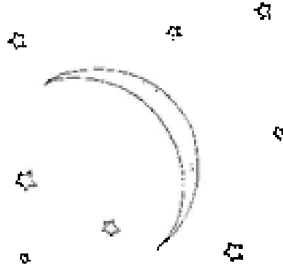
Onun her bir sözü, ona dair anlatılan en küçük bir hatıra, bizim küçük hayatlarımıza, cennete kadar giden dosdoğru bir yolu aydınlatan ışık olur.

Bu kitabı okuduğunda Sevgili Peygamberimizin senin dünyandaki yerinin daha bir belirginleşmesini ve kendini ona daha bir yakın hissedecek olmanı ümit ediyorum...

Ama oldu, ama olmadı... Kurduğum her cümleyi bu ümitle kurdum, yazdığım her satırı bu ümitle ile yazdım...

Ümit, duadır! Gel bütün ümitlerimiz için, hep birlikte büyük bir “amin!” söyleyelim.

— Özkan Öze

“And olsun,
size kendi içinizden öyle bir peygamber geldi ki,
sizin sıkıntıya düşmeniz ona pek ağır gelir.
O size çok düşkün,
müminlere çok şefkatli, çok merhametlidir.

— *Tevbe Sûresi, 128*

Peygamberler insanlık için neden bu kadar önemli?

BİZ, gözümüzü açtık ve kendimizi muhteşem bir dünyada bulduk. Bir bebeğin bütün eşyalarının, o daha doğmadan hazır edilmesi gibi, neye ihtiyacımız varsa, hazır edilmişti bu muhteşem dünyada...

Gökyüzünde nazlı bir güneş, bir yandan günümüzü aydınlatırken; bir yandan da, bu büyük evi ısıtıyordu. Hem bir lamba, hem de bir sobaydı sanki.

Gece olunca ay, pırıl pırıl nurdan bir kandil gibi beliriyor ve milyarlarca yıldız, gökkubbede inci gibi gülümsüyordu...

Mavi, gözlerimizi en az yoran, içimize ferahlık veren bir renkti ve gökyüzü maviydi, içi binbir çeşit balıkla dolu engin denizler de öyle...

Ayağımızın altındaki toprak, bir fabrika gibi işliyor ve ağaç dallarından şipşirin kirazlar, şeker gibi armutlar ve daha yüzlerce çeşit meyve bize uzatılıyordu.

Hoş, besleyici ve ılık tatlı bir süt içelim diye, koca koca inekler bütün gün bereketli ovalarda otliyordu.

Minicik zehirli bir arıcık, kendi ihtiyacından binlerce kat daha fazla balı yapmak için, çiçekten çiçeğe bir ömür tüketiyordu.

Belli ki bize çok önem veriliyordu, belli ki biz insanlar, tüm

öteki canlılardan çok farklı bir yerdeydik.

Peki neydi farkımız?

Her şey niçin bizim etrafımızda dönüyor ve bize hizmet etmek için böylesine yarışıyordu.

Biz kimdik Allah aşkına?

Burada ne işimiz vardı?

Nereden gelmiştik bu dünyaya?

Bizi buraya getiren, neden getirmişti?

Bunca ikramlara, bunca nimetlere, bunca iyiliklere karşılık, ellerimiz koynumuzda oturacak mıydık?

Islık çala çala gezecek, üzüm yedikten sonra bağcıyı hiç sormayacak mıydık?

Peki, böyle hiç durmadan nereye gidiyorduk?

Niye şu yer kabuğu üzerinde bir süre yaşadıktan sonra, hep gitmek zorundaydık?

İşte bunlar büyük sorulardı. Bunlara bir cevap bulmalıydık.

Seçilmiş öğretmenler

BİR SORULAR ormanında ötüşüp duran minicik serçeler gibiydik. Orman ne kadar büyüktü ve biz ne kadar da küçüktük...

Ancak bu ormanda, karıncaların bile bir yol göstericisi vardı. Arıların kraliçesi, kırlangıç sürülerinin önderi, vahşi kurtların lideri...

Bi tek biz mi başıboş kalacaktık!

Bizi böyle güzel bir dünyaya gönderen, böyle güzel yaratan, böyle güzel besleyen Allah, bizi başıboş mu bırakacaktı?

Elbette hayır!

Allah, aramızdan elçiler seçti.

Hepimiz adına onlarla konuştu.

Merak ettiğimiz her sorunun cevabını onlara bildirdi.

Bu dünyayı neden yarattığını... Bu ayı, bu güneşi, bu yıldızları, samanyolunu... Mavi gezegeni, yerlerde ve göklerde olan her şeyi..

Kuşları, balıkları, aslanları, kaplanları, arıları, karıncaları.. Ve insanları neden yarattığını o elçilere bildirdi.

Bizi bu dünyaya neden gönderdiğini...

Buradan nereye gittiğimizi...

Ve burada nasıl yaşamamız, neler yapmamız nelerden uzak durmamız gerektiğini de...

İşte aramızdan seçilen o elçiler, bütün bu soruların cevabını öğrenip bizlere ders verdiler.

Biz, o seçilmiş öğretmenlere PEYGAMBER diyoruz.

Allah'ın aramızda seçtiği elçilerdir onlar.

Allah, asırlar boyunca aramızdan pek çok elçi seçti. Onlar, sözleriyle, yaşayışlarıyla, kendilerine vahyedilen ayet ve kitaplarla, insanları iyi ve güzel olana çağırdılar.

Bazılarını dinleyen çok oldu. Bazılarına herkes sırt çevirdi.

Allah'ın kendilerine verdiği bu büyük görevi yerine getirmek için her türlü zorluğa göğüs gerdiler.

Pek çoğuna işkence edildi. Pek çoğu yurtlarından sürüldü. Aralarından bazıları, kavimleri tarafından katledildi...

Görevi bitip bu dünyadan ayrılanın yerine Allah yeni peygamberler gönderdi.

Hız. Âdem, Hız. İdris, Hız. Nuh, Hız. Hud, Hız. Salih, Hız. İbrahim, Hız. Lut, Hız. İsmail ve İshak, Hız. Yakup ve Yusuf, Hız. Eyyup, Hız.Şuayb, Hız. Musa ve Harun, Hız. Davud, Hız. Süleyman, Hız.Yunus, Hız. Yahya ve Hız. İsa.. aramızdan seçilen elçilerden sadece bazılarıydı.

Allah'ın selamı hepsinin üzerine olsun!

Onlar, ne güzel kullardı.

İnsanlar için, ne hayırlı öğretmenlerdi.

Asırlar geldi geçti. Allah, daha pek çok peygamber gönderdi.
Bu, Son Peygamber Hz. Muhammed Mustafa (Aleyhissalâtü
vesselâm) Efendimize kadar böyle sürdü.

O, insanlığa gönderilen son elçiydi!

Peygamberimiz neden başka bir yerde değil de Mekke'de dünyaya geldi?

İSA PEYGAMBER'İN, dünyadan gidişinin üzerinden beş asırdan fazla bir zaman geçmişti. Zaman, bir çöl fırtınası gibi esmiş esmiş esmiş ve her şeyden çok hafızaları kalın bir kum tabakasıyla kaplamıştı.

İnsanlar ne çok şeyi unutmuşlardı.

İsa Peygamberin ve ondan önceki peygamberlerin anlattıkları hakikatler, verdikleri mesajlar, öğrettikleri dersler.. hep o kalın kum yığınlarının altında kalmıştı.

Bu dünyanın niye yaratıldığı kimsenin umrunda değildi...

Oysa kâinat bir kitap gibiydi... Atomlardan ve yıldızlardan harfleri bulunan, görkemli bir kitap gibi!

Ancak kimse onun birbirinden güzel sayfalarını okumuyordu artık.

Bu çiçekler niye bu kadar güzeldi?

Bu meyveler niye bu kadar lezzetliydi?

Bu kelebek kanatları niye bu kadar süslüydü?

Ve geceleri üstümüze örtülen bu koyu lacivert battaniye, niye böyle inciler gibi gülümseyen yıldızlarla bezeliydi?

Akan su ne söylüyordu? Ya rüzgarın sesi?

Kim bize anlatacaktı Allah'ım, neden inliyor bu çöl tepeleri?

Evet, dünyaya, yeni bir öğretmen gerekti!

İnsanlar pek çok şey ile birlikte insanlıklarını da unutmuşlardı.

Unutmak, karanlığı kadar derin, derinliği kadar karanlık bir kuyuydu sanki.

Oraya ilk düşen vicdandı, adaletti, doğruluktı, merhametti...
Akif'in dediği gibi:

*“Sırtlanları geçmi ti be er yırtıcılıkta;
Di siz mi bir insan, onu karde leri yerdi!”*

Yetimler ağlıyor, öksüzler ağlıyor, kadınlar ağlıyor, köleler ağlıyor, yorgun develer ağlıyordu...

Ve iri kara gözleri kumla dolmuş, minicik kız çocukları, babaları tarafından, neden böyle diri diri, bir çukura itildiklerini hiçbir zaman bilmiyorlardı...

Dünya büyük bir yetimhane, korkunç bir hapishaneydi sanki!

Zalimlerin ellerindeki kırbaçlar durup dinlenmeden mazlumların sırtlarında şaklıyordu.

Hak ve adalet, uzak bir gezegende yaşayan iki melek gibiydi ve dünyayı uzun bir süredir terk etmişlerdi...

Merhamet ve vicdan neredeydi? Kim bilir kaç asır olmuştu, onları görmeyeli...

Evet, dünyaya yeni bir öğretmen, yeni bir peygamber gerekti.

İnsanlara unuttukları her şeyi bir bir hatırlatacak; sordukları her soruya cevap verecek; bir yağlı kara, bir kara yağ gibi üzerlerine yapışan türlü türlü kötülüklerden onları tertemiz kılacak bir peygambere, ne kadar da açtı, muhtaçtı dünya...

Neden Mekke?

GECE ne kadar karanlık olursa, sabah o kadar aydınlık olur derler. Dünyanın bu karanlık günlerinin sonunda, 571 yılında, Mekke’de beklenen güneş doğdu.

Son Peygamber, dünyaya geldi.

Aklına, “Neden Mekke?” diye bir soru gelebilir.

“Neden çölde—neredeyse—kaybolmuş bir şehirde dünyaya geldi Peygamberimiz?” diye merak edebilirsin.

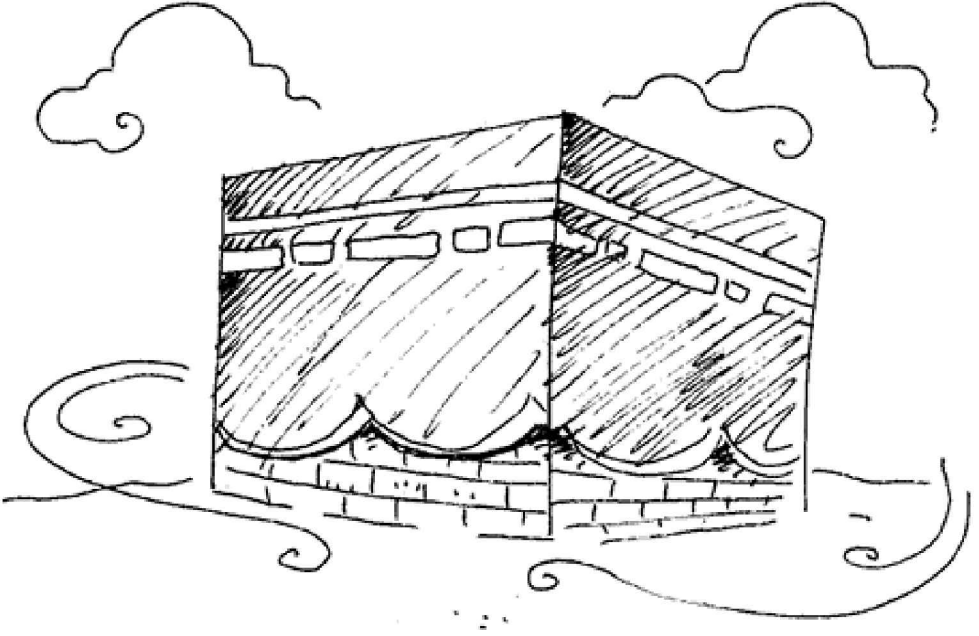
Bunun bir kısmını bildiğimiz, ama bir kısmını Allah’tan başka hiç kimsenin bilemeyeceği sebepleri vardır.

Mekke, Arap yarımadasında sıradan bir şehir gibi duruyordu. Ebu Kubeys Dağı’nın eteklerinde, sıcak, kurak, çorak, tarıma elverişsiz ve gözlerin hoşuna gidecek pek bir tarafı da olmayan, bir vadide kurulmuştu.

Ama, dünyanın tüm öteki şehirlerinden farklı bir özelliğe sahipti: KÂBE!

Şehirlerin anası

YERYÜZÜNDE Allah için yapılan ilk mescid olan Kâbe, Mekke'deydi. Bu yüzden Mekke, şehirlerin annesi sayılırdı. Allah, Kur'an-ı Kerim'de, Mekke'yi böyle anıyordu:

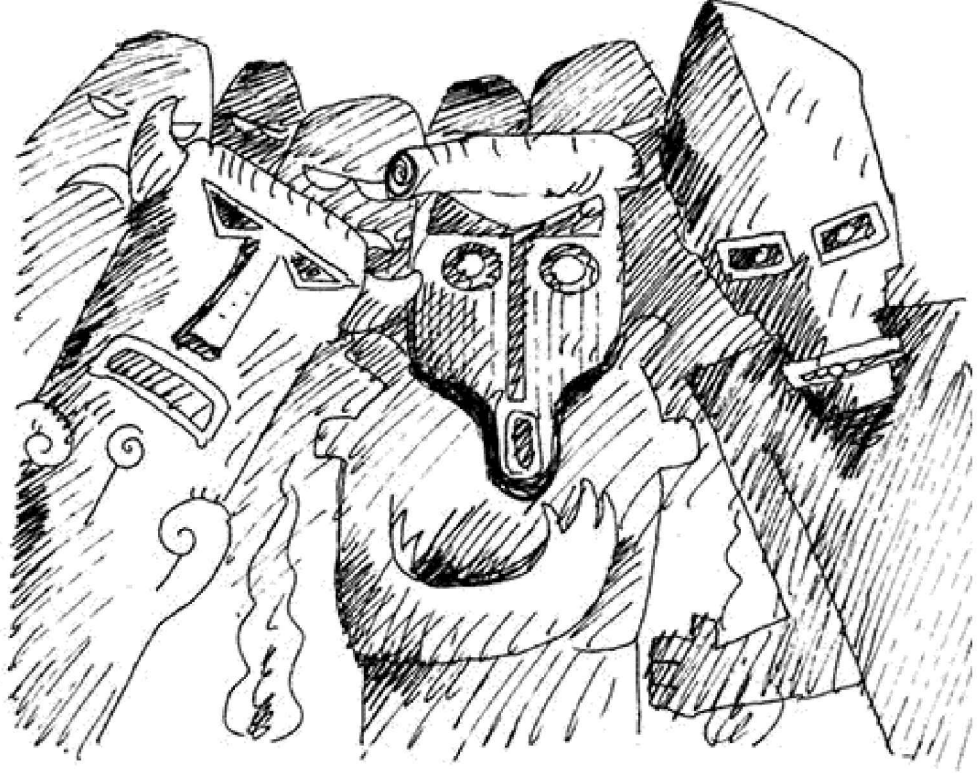

“Bu da kendisinden öncekileri doğrulayan mübarek bir kitaptır ki, beldelerin anası ile onun çevresindekileri uyarmak için indirdik.”
(En'am, 92)

İlk insan ve ilk peygamber olan Hz. Âdem tarafından yapılan Kâbe, zaman içinde yıkılıp, kaybolmuştu. Ancak Allah, İbrahim Peygamber'e, Kâbe'yi yeniden inşa etmesini emretti.

Aradan uzun asırlar gelip geçti.

Hayatı putlarla mücadele ile geçmiş ve bu yüzden ateşlere atılmış olan Hz. İbrahim'in, Allah'ın emriyle O'nun adına yeryüzünde yeniden inşa ettiği Kâbe, yani Beytullah, yani "Allah'ın evi", "putların evi" oldu!

Çünkü Mekke halkının, birbirinden kötü alışkanlıklarının yanında; putlara tapmak gibi bir sapkınlıkları da vardı.

Allah'ın varlığını biliyorlar ama O'nunla aralarına tahtadan, taştan, kilden, topraktan irili ufaklı yüzlerce put koyuyorlardı.

İhtiyaç duydukları şeyleri, doğrudan Allah'tan değil, kendi elleriyle yaptıkları putlardan istiyorlardı.

Korktuklarında, Allah’a değil putlara sığınıyorlardı.

Yolculuğa çıktıklarında, un helvasından putlar yapıp yanlarına alıyorlar; acıktıklarında ise, az önce tapındıkları putları yiyorlardı.

Güya putlar, onları Allah’a yaklaştırıyordu.Oysa, yaptıkları Allah’a ortak koşmaktı...

Kâbe’yi putlarla dolduran bu insanların, kalpleri de putlarla doluydu ve çöl kadar kurak, taş kadar sertti.

Kız çocukları babaları tarafından diri diri toprağa gömölüyordu.

İçki ve kumar günlük hayatın ayrılmaz bir parçası gibiydi...

Ahlâksızlığın bildiğın bilmediğın her türlüşü sıradan bir şeydi...

Burası cehalet gecesinin en karanlık olduğu yerdi.

Ve yeryüzünün, yaratıldığı günden beri gördüğü en parlak güneş, işte bu en karanlık yerde doğacak; doğduktan kısa bir zaman sonra da, tüm dünyanın gözlerini kamaştıracaktı.

Mekke’de doğan güneş

TÂ ÂDEM Peygamber’den beri Kâbe, Allah’a iman etmenin, sadece O’nu Rab olarak bilmenin, sadece O’na ibadet etmenin, ihtiyaç duyduğumuz şeyleri O’ndan istemenin, korktuğumuzda O’na sığınmanın ve sadece O’ndan korkmanın yeryüzündeki bir nişanıydı.

Madem insanlar Kabe’yi putlarla doldurmuşlardı öyleyse yeryüzünde bir temizlik yapılacaksa, bu iş Kabe’den yani Mekke’den başlamalıydı.

Bayrak düştüğü yerden kalkardı.

Mekke şehirlerin anasıydı.

Allah’ın evi Kâbe oradaydı.

Sevgili Peygamberimiz, kırk yaşına geldiğinde Allah, Melek Cebrail’i kendisine gönderdi. Böylece peygamberlik vazifesi başlamış oldu. Tam yirmi üç sene boyunca, kendisine Kur’an ayetleri vahyedildi.

Sevgili Efendimiz, Allah’ın yardımını ile, bu yirmi üç sene içinde, dünya tarihinde hiç kimseye nasip olmayacak büyük işler yaptı.

Kâbe putlardan temizlendi. İbrahim Peygamberin onu yaptığı günkü gibi, yeniden Allah’ın yeryüzündeki mescidi oldu.

Ama Kâbe’den önce, insanların kalpleri ve akılları putlardan temizlenmişti.

O taş gibi kalplerden, Sevgili Efendimizin bir bakışı, bir sözü, bir dokunuşu ile gürül gürül iman pınarları akmaya başladı.

O çöl kadar kurak ve çorak sineler, gül gülistan bahçelere döndü.

Bütün kötü alışkanlıklarını onun tek bir sözü ile terk ettiler. Bunlar çok büyük işlerdi!

Bugün sigara gibi küçük ama çok fena bir alışkanlığı insanlara terk ettirmek için ne büyük çabalar sarfediliyor, ama yine de başarılı olunamıyor, görüyorsunuz!

Sevgili Peygamberimiz onlara sadece kötü alışkanlıklarını bıraktırmakla kalmamıştı, yerlerine güzel alışkanlıklar koymuştu.

Kızlarını diri diri gömen o insanlar, kızları erkeklerden aşağı görmek şöyle dursun, birini birinden daha az öpmemeye bile dikkat ediyorlardı artık. Çünkü içlerindeki Peygamber, “Çocuklarınızı öperken bile adil olun!” buyurmuştu.

Canlı hayvanların üzerinden et kesip yiyenler, develere fazla yük yüklemekten Allah’a sığınır oldular. Çünkü Sevgili Efendimiz, bu konuda çok dikkatli olmaları gerektiğini söylüyordu.

Neredeyse içlerinde yüzdükleri içki küplerini, “Allah haram etti!” emrini işittiklerinde yerlere çaldılar. Dünya ilk kez böyle bir olaya şahit oluyordu. Sokaklardan seller gibi içkiler aktı...

Başkasının malını zorla elinden almak şöyle dursun, kendi mallarından fakirlere verdiler.

Açlar doyuruldu, çıplaklar giydirildi.

Zenginler ve fakirler arasında, kardeşlik köprüleri kuruldu.

Bütün bunlar çok büyük işlerdi.

Çakıl taşlarından, gökyüzüne yıldız yapmak kadar büyük

işlerdi bunlar...

Bir zamanlar, Mekke'nin ve Medine'nin sokaklarında sıradan bir çakıl taşı gibi duran insanlar, Peygambere arkadaş oldular. Onun sözü, onun bakışı, onun dokunuşu, o çakıl taşlarını birer yıldızla dönüştürdü.

O yıldızlar Peygamberin arkadaşlarıydı.

Biz onlara sahabi diyoruz.

Şehirlerin anası Mekke'de doğan güneş, ilk onların kalplerini aydınlattı.

Sonrada tüm dünyanın gözleri bu ışıltı ile kamaştı..

**Peygamberimiz,
Peygamber olmadan önce nasıl
yaşardı?
Neye inanırdı?
İbadet eder miydi, ediyorsa kime
ederdi?**

BİZİM Sevgili Efendimiz, kendisine peygamberlik vazifesi verilmeden önce de, halkın içinde bir peygamber gibi yaşamaktaydı. Kötülüğün, zalimliğin, perişanlığın her türlüşünün yaşandığı bir toplumda, bir yağmur tanesi kadar temiz ve saf bir hayatı vardı.

Hiçbir kötülük ona değmedi. Hiçbir cahillik belası onun yanına yaklaşmadı. Halkın neredeyse içinde yüzdüğü içkinin ve öteki melanetlerin zerresi mübarek cismine dokunmadı.

Öyle temiz, öyle pak, öyle doğru bir hayatı vardı ki, herkes onu parmakla gösterirdi.

Ona, EMİN adını takmışlardı. Çünkü Sevgili Efendimiz, herkesin kendisinden emin olduğu bir kimse idi.

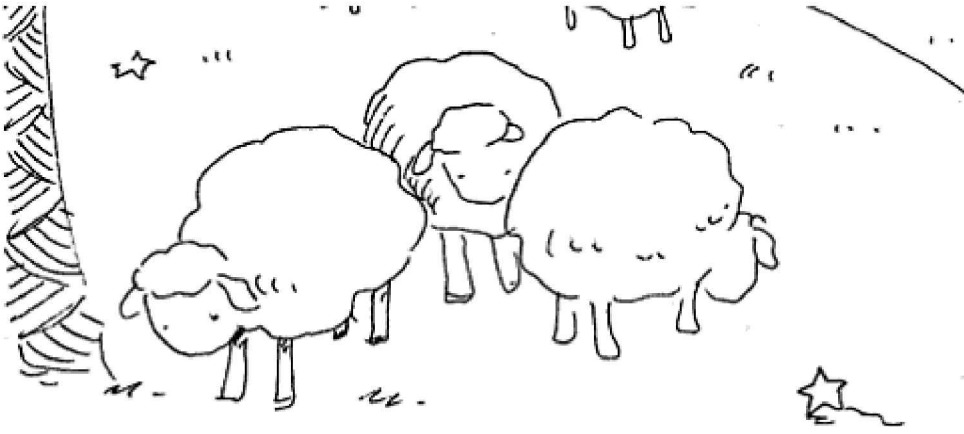
Minicik kız çocuklarının,—canları konusunda—babalarından bile emin olamadıkları bir zamanda, o herkesin, her konuda en emin bildiği bir kimse idi.

Herkes ona, EMİN derdi...

Onu Rabbi koruyordu

SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZİN, çobanlık yaptığı çocukluk günleriydi. Bir arkadaşıyla birlikte, Mekke şehrinin yukarılarında bir yerde amcasının koyunlarını otlatıyorlardı. Gece olmuştu. Mekke şehrinde gece eğlenceleri yapıldı. Bir kısım adamlar halkı etraflarına toplar ve onlara eski zamanlardan kalma masallar anlatırlardı. Peygamberimiz, arkadaşına:

“Sen koyunlara baksan da, ben de gidip Şu gece eğlencelerini seyretsem” dedi.

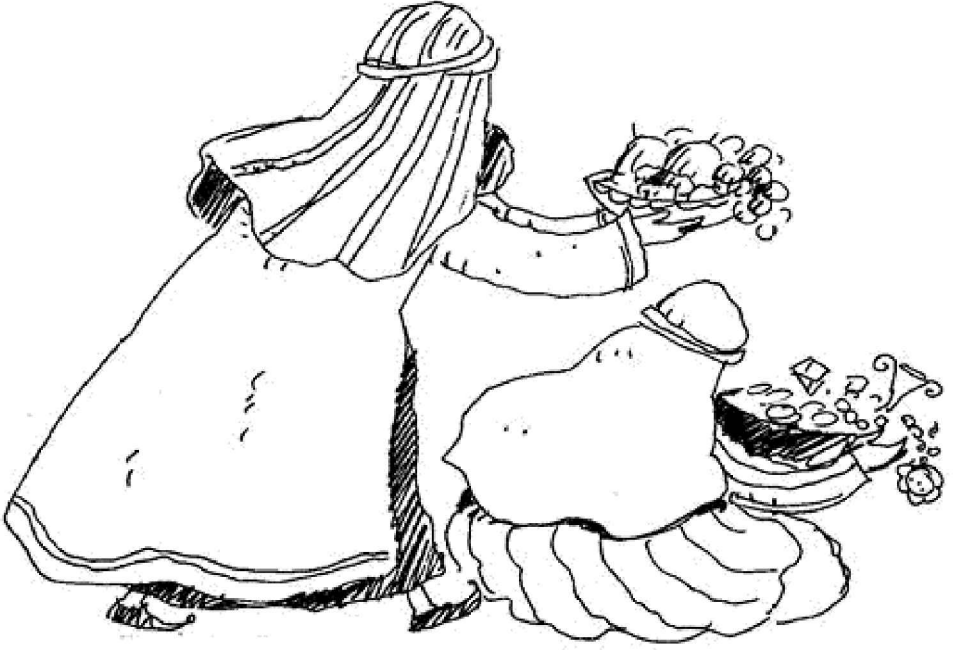
Arkadaşı bu teklifi kabul etti. Ve Sevgili Peygamberimiz, Mekke’ye doğru, koőa yürüye yola çıktı. Şehre yaklaőtıęında, çalgı sesleri, eğlenen insanların naraları duyulmaya başladı. Bu belli ki bir düğündü.

Peygamberimiz düğünü seyretmek için bir kenarda oturdu. Ama daha oturmasıyla birlikte kendisine ağır bir uyku geldi. Oracıkta uykuya daldı. Sabah olup, güneş doğana kadar da uyanmadı.

Bir başka gün, yine böyle bir eğlenceyi seyretmek arzusuyla, alıp oynayanların yanına gitti. Ancak yine oturduğu yerde ansızın bastıran derin bir uykuya yakalandı. Bu iki olaydan sonra, bir daha da, asla cahiliye kalabalıklarına karıőmadı. Onların fena adetlerine yaklaşmadı.

Putlara asla!..

SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZ, cahiliye kötülüklerinden uzak durduğu gibi, onların putlarından da uzak durmuştu.

Ne çocukluğunda, ne gençliğinde, ne de peygamberliğinden önceki yıllarda, asla ama asla putlara hürmet etmedi.

Onların önünde eğilmedi, yüzünü çevirip bakmadı. Asla putlara inanmadı.

Çocukluğunda bir gün, amcası ve halası tarafından, putlara adaklar adanan bir bayram gününde, *Buvane* adında çirkin, gudubet bir putun yanına götürülmek istendi.

“Gitmem!” dedi.

“Tanrılarımıza saygısızlık ediyorsun!” diye kızıdılar. Mecburen razı oldu. Ancak, puta yaklaştıkları bir sırada, Peygamberimiz ortadan kayboldu. Baktılar bulamadılar. Aradılar, onu bir köşeye sinmiş korkudan titrer halde buldular.

Dediler, “Sana ne oldu?”

Peygamberimiz:

“O put ile arama bembeyaz elbiseler giymiş bir adam girdi. Ve bana ondan uzak durmamı söyledi!” diye cevap verdi.

Bu olaydan önce olduğu gibi, sonra da, Sevgili Peygamberimiz, asla bir puta yaklaşmadı ve el sürmedi, onlara inanmadı...

‘Hanif’ler

İSLAMİYET’ten önce, Mekke’de putlara hiç yüz vermeyen, inanmayan ve onların önünde eğilmeyen bir takım kimseler vardı. Bunlar ‘HANİFLER’di.

Hanifler, putlara değil Allah’a inanırlardı. Onlar İbrahim Peygamber’in zamanından kalma bir dinin son temsilcileriydiler.

Zaman insanlara pek çok şeyi unutturmuş olsa da Hanifler, dedelerinden duydukları kadarıyla Allah’ın birliğine inanırlardı.

Tahtadan, taştan, hatta un helvasından yapılmış putlara ibadet etmeyi, onlardan korkup, onlardan yardım istemeyi

aşağılayıcı bir şey olarak kabul ederlerdi.

Allah'ın insanlara yeni bir peygamber göndereceğine inanıyorlar ve o peygamberi hasretle bekliyorlardı.

Bir kısmı, halkların içine düştüğü bu karanlıklara bulaşmamak için, yalnız yaşamayı tercih ediyordu.

Bazı kaynaklar, Sevgili Peygamberimizin, Haniflerden duyduğu ve gördüğü şekilde Allah'a ibadet ettiğini söyler. Öyle olmasa bile, Peygamberimiz'in yaşayışı zaten Hanifler'in yaşayışı gibiydi. Mekke'de putlara inanmayan Haniflerden başka, bir de Peygamber Efendimiz vardı.

Nasıl ibadet ederdi?

SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZ, peygamberlik vazifesinin kendisine verilmesinden önceki son yıllarında, iyice yalnızlığı sever oldu. İnsanlar arasında pek kalmazdı. Mekke'nin yakınlarındaki bir dağda kendisine bir mağara edinmişti.

Hıra Mağarası adındaki bu yere sık sık geliyordu. Orada Rabbine yönelir ve bir tek O'nu düşünürdü.

Belki Haniflerden görüp duyduğu şekilde, belki de onu hiçbir zaman yalnız bırakmayan Allah'ın, kalbine ilham ettiği bir şekilde ibadet ederdi.

Yanına, Hatice Annemizin hazır ettiği bir miktar yiyecek alır ve birkaç günü o ıssız mağarada Rabbiyle birlikte geçirirdi.

Bu durum, bir gün hiç beklemediği bir anda, Vahiy Meleği Cebrail'in geldiği güne kadar böyle devam etti...

“Sen bu kitabın sana vahyolunacağını ummuyordun. Bu, ancak Rabbinden bir rahmettir...”

— Kasas Suresi, 86

Peygamberimize ismini kim vermiş? Başka isimleri de var mı?

AMİNE Annemizin, Sevgili Peygamberimize hamile olduğu günlerdi. Hamileliği çok rahat geçmekteydi. Hamile kadınların doğum vaktine kadar çektikleri sıkıntıları, neredeyse hiç çekmiyordu.

Onun içine sıkıntı veren tek şey, yakında doğacak yavrusunun dünyaya yetim olarak gelecek olmasıydı. Çünkü Sevgili Peygamberimizin babası, doğumundan aylar önce vefat etmişti...

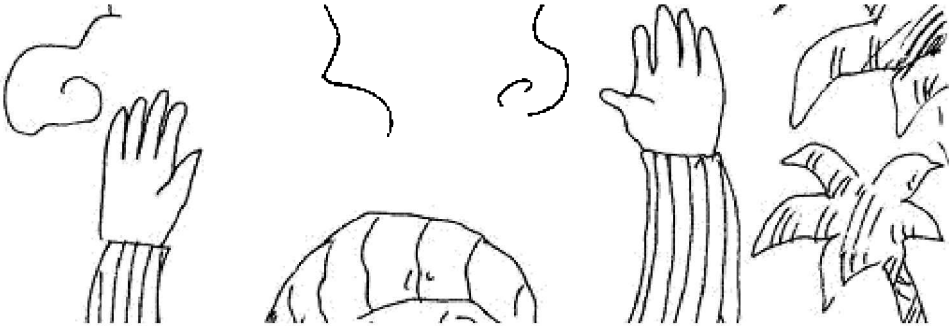
Müjdeli doğuma pek az bir vakit vardı. Amine Validemiz bir rüya gördü. Rüyasında, doğacak yavrusuna “Muhammed” ismini vermesi söylenmiş ve kendisine şöyle denmişti:

“Sen insanların en hayırlısına hamilesin.. O dünyaya geldiğinde adını Muhammed koy!”

Yerlerin ve göklerin beklediği gün nihayet geldi. Peygamber Efendimiz, dünyayı şerefletirdi.

Amine Annemiz, gördüğü o ilginç rüyayı Peygamberimizin dedesi Abdülmuttalib’e anlattı.

Sevinçli dede, Peygamberimizin doğumundan yedi gün sonra, kutlu torununu kucağına aldı ve Kâbe’ye götürdü. Orada dualar etti. Kurbanlar kesti ve etlerini fakir kimselere dağıttı. Mekke halkına üç kez yemek yedirdi.

Bu ziyafetlerden birinde, Mekke'nin ileri gelenleri Abdülmuttalip'e:

“Ey Abdülmuttalip, doğdu diye bize ziyafetler çektiğin, ikramlarda bulunduğun torununa ne isim verdin?” diye sordular.

Abdülmuttalib:

“Muhammed ismini verdim!” dedi.

Bu, onlar arasında çok sık kullanılan bir isim değildi.

Kulaklarının pek duymadığı bu ismi biraz yadırgadılar ve:

“Neden aileden birilerinin ya da atalarının isimlerinden bir isim vermedin de bu ismi verdin?” diye sordular.

Sevinçli dede, onlara şöyle cevap verdi:

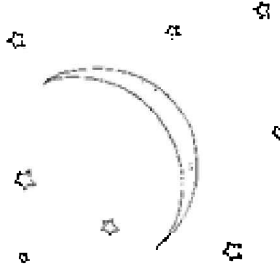
“Gökte Allah’ın, yerde de insanların onu övmelerini istedim!”

Zaten kelime anlamı olarak da “Muhammed”, pek çok övölmeye lâıık kimse demektir.

Peygamberimizin güzel isimleri

SEVGİLİ Peygamberimizin pek çok ismi vardır. Bunların bir kısmı Kur'an'da geçer, bir kısmı onun eşsiz özelliklerinden dolayı kendisine verilmiştir.

Örnek olsun diye sana bunlardan bazılarını anlamlarıyla birlikte söylemek istiyorum:

AHMED: Allah'ı hamd eden.

TAHİR: Temiz, pak.

TAYYİP: Temiz ve güzel.

RESÛL: Allah'ın elçisi.

ABDULLAH: Allah'ın kulu.

NASİR: Yardımcı.

BEŞİR: Müjdeleyen.

SİRAC: Nur saçan.

EMİN: Emniyet veren.

BÜŞRA: Geleceği müjdelenen.

ZİKRULLAH: Allah'ı hatırlatan.

ÜMMİ: Okuma yazması olmayan.

RAUF: Çok şefkatli

MUSTAFA: Seçilmiş.

NASİH: Nasihat eden.

ŞEFİK: Çok şefkatli.

MÜNİR: Aydınlatan.

İşte bunlar gibi Sevgili Efendimizin pek çok ismi vardır. Her biri birbirinden güzeldir.

Onun bütün güzel isimlerinin her birine, yıldızlar kadar, salat ve selam olsun!

Salâvat ne demek?

Peygamberimizin ismi anıldığında neden salâvat getirmeliyiz?

SEVGİLİ Peygamberimiz ile ilgili bir sohbet dinlerken, konuşanların, Efendimizin ismi geçtiğinde “Sallallahü aleyhi ve sellem” veya “Aleyhissalâtü vesselâm” dediklerini mutlaka işitmişsinizdir.

İşte bunlara SALAVAT denir.

Peygamberimizin ismini söyleyenler de, işitenler de salavat getirir.

Sevgili Efendimizden bahseden kitaplarda ise, onun isminin hemen yanına, okuyanlara salavatı hatırlatması için (sav) ya da (asm) yazılır.

Ben çocukken, salavatın anlamını bilmezdim ve sadece bir saygı anlamı olduğunu zannederdim. “Pek kıymetli,” “Saygıdeğer,” “Büyük,” “Değerli”... gibi.

Ancak daha sonraları, salavatın çok başka anlamlar ifade ettiğini öğrendim.

Evet, çok başka ve çok daha derin anlamları vardı salâvatın. Her şeyden önce salâvat, bir dua idi.

Salât kelimesinin, dua ve rahmet gibi anlamları vardı. *Salâvat* ise *salât*'ın çoğuluydu. Yani, dualar, rahmetler gibi...

Sevgili Peygamberimizin ismi anıldığında salâvat getirerek onun için Rabbimize dua etmiş; O'nun sonsuz Rahmetinden, Peygamberimiz için rahmet dilemiş oluruz.

“Allah’ım!” deriz. “Rahmetin ve bereketin her zaman Peygamberimizin üzerinde olsun.”

O bizim peygamberimizdir.

Gözümüzün ve gönlümüzün aydınlığıdır.

Onun bize ettiği iyiliği, kimseler etmiş değildir.

Onu, bitmez tükenmez rahmetinle sar!

Ona layık bir hediye vermeye bizim gücümüz yetmez. Ne olur
Allah'ım Sen ver!"

İşte salâvat böyle bir duadır.

Salâvat neden bu kadar önemli?

BAZI KELİMELEER vardır o kelimelerin ne anlama geldiklerini, arada bir, bir bilene sormalı, bir sözlüğe bakmalıdır. Çünkü insan unutmaktadır... Vefa, o kelimelerden bir tanesidir.

Bugün, vefa ne demek diye düşündüm. Ne demek vefa ha?

Aklım bana doğru düzgün bir anlam veremedi. Ben de aklımı bir kenara bıraktığım gibi, kitaplığımdaki en kalın sözlüğe koştum.

Vefa, sevgide, bağlılıkta, sadakatte, devam etmek demekmiş. Hep sevmek sevdiğini, hep bağlı kalmak bağlandığına ve hep sadık olmak..

Sadakatle ardından yürüdüğünün bıraktığı izleri, hep takip etmekmiş vefa...

Sevgili Peygamberimizin adı her anıldığında salavat

getirmek, en başta ona karşı vefamızın bir gereğidir...

Dilimizden yükselen her salavat, ona olan sevgimizi, bağlılığımızı ve sadakatimizi gösterir.

Salâvat bu yüzden çok önemlidir.

Sevgili Efendimizin adını işittiğimiz de, ya da okuduğumuz da salavat getirmek; “Biz unutmadık, ey Allah’ın Elçisi!” demektir.

“Seni, senin bizim için çektiğin sıkıntıları, bize getirdiğin İslâm’ı, bize öğrettiğin imanı unutmadık.

Adını her duyduğumuzda, sana selam ve salat ederiz. Senin ümmetiniz, sadece sanadır bağlılımız!

Adını her duyduğumuzda, seni ne kadar çok sevdiğimizi hatırlar ve her salavatta sevgimizi cilalarız.

Seninle aramıza sıra dağlar gibi dizilmiş asırları, şöyle elimizin tersiyle itiveririz.

Sana selam ve salat söyler dilimiz.

En çok seni severiz!”

Peygamberimiz bizim salâvatımızı duyar mı ki?

HER NEREDE olursak olalım, salavat getirdiğimizde, bu Peygamber Efendimize ulaştırılır. Hem de salavat getirenin ismiyle birlikte..

Sevgili Peygamberimiz bir hadisinde şöyle buyurur:

“Bana salat ve selam edin; siz nerede olsanız, salat ve selamınız bana ula ır!”

Salavat getirmenin en güzel ve en kârlı yanlarından biri de budur. Bir düşünsene! Sevgili Peygamberimize bir salavat getiriyorsun, senin selam ve salatın Allah’ın izni ile kendisine hemen bildiriliyor. Peygamberimiz, senin selamını kabul ediyor. Böylece, onunla selamlaşmış oluyorsun!

O zaman ne duruyoruz! Haydi bir salavat daha getirelim:

“Allahümme salli ve sellim ala seyyidinâ Muhammedin ve

ala âlihî ve ashâbihî ecmaîn.”

(Allahım, Efendimiz Hazreti Muhammed’e, onun aile fertlerine ve ashabına salât ve selam eyle.)

Peygamberimiz neden okuma yazma bilmiyordu?

SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZİN, bir özelliği de “ümmi” olmasıydı. Ümmi ne demek biliyor musun?

Dur, ben sana ‘ümmi’nin ne anlama geldiğini anlatmadan önce, bir hatıramı anlatayım:

Askerlik günlerimden birinde, komutan bütün askerlerin bir araya toplanmasını emretti. Toplandık, ip gibi dizildik.

Komutan, yüksekçe bir yere çıkıp:

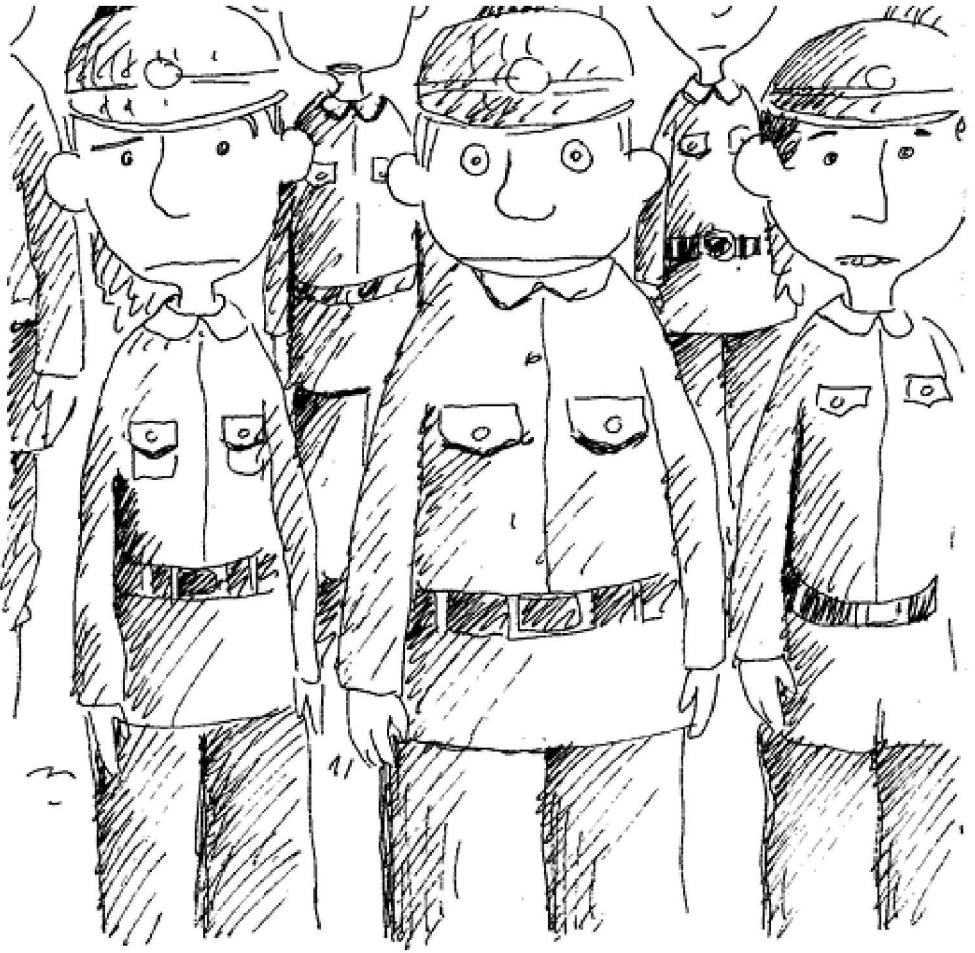
“Aranızda cahil var mı? Varsa bir adım öne çıksın!” diye sordu.

Başkalarını bilmem ama ben çok şaşırmıştım. O ne acayip soruydu öyle?

Eğer aramızda gerçek bir cahil olsaydı—cahil olduğu için—her şeyden önce kendisinin cahil olduğunu bilemeyecekti. Kendisinin cahil olduğunu bilemediği için de, “Ben cahilim!” diyerek öne çıkmayacaktı.

Hem sonra, komutanın aramızdan birinin veya birilerinin cahil olduğunu kabul etmesi için ne gibi şartları vardı acaba?

Ona göre neleri bilmediğimiz için cahil sayılırdık?

Eğer bu bilmediğimiz şeylere karşılık, onlardan kat kat fazla bildiğimiz başka şeyler varsa, yine de cahiller sınıfına mı alınacaktık!

Komutan bir süre bekledi ve sorusunu birkaç kez daha tekrar etti:

“Aranızda cahil var mı cahil? Cahiller bir adım öne!”

Hiç kimse, bir adım öne çıkmadı.

Aslında ben kendimi pek çok konuda oldukça cahil biliyordum.

Bu durum, şu an da pek değişmiş değil hani! Hâla daha, yığınla konu hakkında fena halde cahil, hatta kara cahil sayılırım!

Sanırım bu hep böyle devam edecek... Bilmediğim şeylerin sayısı, bildiklerimden hep çok çok çok fazla olacak.

“Acaba öne çıkmalı mıyım?” dedim. “Benden iyi cahil mi olur...”

Tam, “Ben cahilim komutanım!” diye kendimi bir adım öne atıyordum ki, komutanın sesiyle yerime çakıldım:

“Hiç mi cahil yok aranızda? Hepiniz okuma yazma biliyor musunuz? Okuma yazma bilmeyeniniz yok mu ya?”

Haaaaa! Demek komutanın bir saattir “Cahiller öne çıksın!” diye bağıırken, kast ettiği şey, okuması yazması olmayanlar, yani ümmi olanlarmış!”

İyi de, “cahil” başka bir şey, “ümmi” başka bir şey canım!

Bir kimsenin ümmi olması onun cahil olduğunu göstermeyeceği gibi, ümmi olmaması da cahil olmadığını göstermezdi.

Mesela komutan ümmi olmadığı halde, ‘cahil’in ne anlama geldiği konusunda ‘cahil’ sayılırdı!

Ümmi, okula gitmemiş, kimsenin öğrencisi olmamış, okuma yazma bilmeyen demektir.

İşte Peygamber Efendimizin ümmiliği de, böyle bir ümmilikti.

şimdi soruna gelelim:

Peki ama neden Peygamberimiz ümmi idi?

Neden okuma yazma bilmiyordu?

Bilse daha iyi olmaz mıydı?

Ümmi

SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZE peygamberlik vazifesi verilmeden önce, Mekke’de okuma yazma bilenlerin sayısı, on beş-yirmi kişi kadardı. Bu yüzden, okur yazar olmak, önemli bir ayrıcalıktı.

Peygamberimizin insanlar arasında böyle bir ayrıcalığı yoktu. Onun ümmi olduğunu herkes biliyordu.

İşte bu yüzden, Peygamberimize vahiy gelmeye başladıktan sonra, Kur’an ayetleri kendilerine okunan kâfirler, onları yalanlamak için, Peygamberimize her şeyi söylediler.

Haşa! “Yalancı” dediler. Yüzbin kere haşa! “Sihirbaz” dediler. Milyon kere haşa! “Delidir” dediler...

Daha pek çok iftira attılar ama ümmi olduğunu o kadar iyi biliyorlardı ki, “Hristiyanların ve Yahudilerin kitaplarından okuyup öğrendin” demediler.

Sevgili Peygamberimizin ümmi oluşundaki en büyük

hikmetlerden bir tanesi, Kur'an'a karşı, bu tür şüphelerin önünü kesmekti!

İşte bak, Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de bu hikmeti bize nasıl anlatıyor:

“Bundan önce sen ne bir kitap okumu , ne de eline kalem almı tın. Öyle olsaydı, âyetlerimizi çürütmek isteyenler elbette üpheye dü erdi.”
— Ankebut Suresi, 48

Sevgili Peygamberimiz, peygamberliğinden önce ümmi olduğu gibi, peygamberliğinden sonra da ümmi olarak kaldı. Tam yirmi üç sene boyunca kendisine vahiy geldi.

Özellikle Medine'ye hicret ettikten sonra etrafında elliden fazla vahiy katibi yetişti. Okumayı ve yazmayı bilen bu sahabiler, her zaman Peygamberimiz ile birlikte oldular.

Onun dizi dibinde, Melek Cebrail'in getirdiği ayetleri yazdılar. Yazdıklarını çoğalttılar.

Okuyup yazma işleri bununla da sınırlı kalmadı. Peygamberimiz, onlara uzak ülkelerin krallarına gönderdiği mektupları yazdırdı, gelen mektupları okuttu.

Peygamberimiz Medine'ye geldiğinde, Medine halkı arasında okur yazar sayısı on kişi kadardı. Bu sayı onun etrafında kat kat arttı.

Onca insanın okuma yazma öğrendiği bir ortamda, Peygamberimiz de, elbette okumayı ve yazmayı öğrenebilirdi.

Oysa Sevgili Efendimiz, okuma yazma bilmediği gibi, hiçbir zaman da öğrenmedi.

Kur'an ayetlerine ve Peygamberimize iftira atmak isteyenler için bu kapı, hep kapalı kaldı..

Ümmi ama Peygamber

ALLAH, Sevgili Elçisinin kimselerin öğrencisi olmasına izin vermedi. Hiçbir insanın önünde diz çökmesine, bir başkasından okuma yazma öğrenmesine razı gelmedi.

Peygamberimiz ümmi idi ama aynı zamanda bir peygamberdi. Üstelik, Son Peygamberdi. Peygamberlik merdiveninin en son ve en yüksek basamağı idi.

Ona öğretmen olmak, ona hocalık etmek, ona bilmediği bir şeyi öğretmek, kimsenin haddi değildi...

Her ne bilmesi gerekiyorsa Allah ona bildiriyordu.

Kendisine Cebrail gibi bir melek tarafından haberler ve ayetler getirilen bir kimsenin, elbette insanların yazdıklarını okumaya ihtiyacı olmazdı.

İşte Sevgili Peygamberimizin ümmi olmasının hikmetlerinden biri de buydu...

O, insanların yazdığı kitapları okuyamıyordu. Okumaya da ihtiyacı yoktu. Ama iki kitap vardı ki, işte o iki kitabı ondan daha iyi okuyabilmiş, ondan daha iyi anlayabilmiş ve insanlara anlatabilmiş bir başkası da yoktu.

O iki kitaptan biri Kur'an-ı Kerim'di. Diğeri ise, gözümüzü açıp baktığımızda, gök ve yer sayfaları tüm ihtişamıyla önümüze serilmiş olan, şu kâinat kitabıydı...

İstersen bu konuyu biraz daha açalım...

“Oku!”

SEVGİLİ EFENDİMİZE henüz peygamberlik vazifesi verilmemişti. O, sık sık kalabalıklardan uzaklara gider, derin düşüncelere daldı. Özellikle de, Mekke’nin birkaç kilometre uzağındaki Nur Dağı’nın tepesindeki Hira Mağarası adındaki bir yerde, yapayalnız, günler ve geceler geçirirdi.

Peygamberimizin mağarada geçirdiği bir gecenin sonlarına doğru, Allah Vahiy Meleği Cebrail'i kendisine gönderdi.

Sevgili Peygamberimiz, karşısında Melek Cebrail'i görünce korktu. Ne olduğunu anlayamamıştı.

Cebrail:

“Oku!” dedi.

Peygamberimiz:

“Ben okuma bilmem!” diye cevap verdi.

Cebrail, Peygamberimize sarıldı ve onu nefesi kesilene kadar sıktı. Sonra yine:

“Oku!” dedi.

Peygamber Efendimiz yine:

“Ben okuma bilmem!” dedi, titreyen bir sesle.

Melek Cebrail, yine Peygamberimizi kucakladı ve sıkıca sarıldı. Sonra, bir kez daha:

“Oku!” dedi.

Peygamberimiz ise:

“Ben okuma bilmem” dedi tekrar. Ama Melek Cebrail'in bu cevapla yetinmediğini görünce:

“Söyle neyi okuyayım?” diye sordu merakla.

İşte bu sorudan sonra Melek Cebrail, Kur'an'ın Alâk Suresi'ne ait ilk beş âyeti okumaya başladı:

“Yaratan Rabbinin adıyla oku!

O, insanı bir kan pıhtısından yarattı.

Oku, çünkü Rabbinin lütuf ve cömertliği sonsuzdur.

Kalemle yazı yazmayı öğreten O'dur.

İnsana bilmediklerini öğreten O'dur.”

Bunlar Kur'an'ın ilk vahyedilen ayetleriydi. Ve vahiy, ümmi bir peygambere “Oku!” emriyle başlamıştı.

Peki hiç düşündün mü? Peygamberimiz okuma bilmediği halde; Allah, kendisine vahyettiği ilk ayette neden “oku”masını emrediyordu?

Ümmi bir Peygamber, neyi nasıl okuyacaktı?

Yoksa bu “oku”mak bizim bildiğimiz gibi bir “oku”mak değil miydi?

“İslâm’ın ilk emri: Oku!”

BEN ilkokuldayken hatırlıyorum da, ne zaman öğretmenler günü falan olsa, hemen kirli bez bir afiş, okulun alnına çakılıverirdi:

“İSLAM’IN İLK EMRİ: OKU!”

Anlaşıldı dinimiz okumamızı emrediyordu!

İyi de, neyi, nasıl okuyacaktık?

Ben o zamanlar en çok *Kızıl Maske* okuyordum.

Acaba dinimizin bir emrini yerine getirmiş oluyor muydum?

Şu afişi, “İSLAM’IN İLK EMRİ: YARATAN RABBİNİN ADIYLA OKU!” diye, doğru düzgün yazsalar ya! *Kızıl Maske* ya da *Ten Ten* okumanın, İslam’ın ilk emriyle pek de bir alâkası olmadığını,—tam olarak anlayamasam da—uzaktan uzağa hissederdim en azından..!

* * *

İşte 1400 sene kadar önce, ruhlarına ve vicdanlarına bir yağlı kara gibi yapışmış cahillikler içinde yaşayan bir halkın...

Kız çocuklarını diri diri toprağa gömen bir halkın...

Biçare develeri, sahipleri öldü diye mezar başlarında sakatlayıp, diri diri çürümeye terk eden bir halkın...

Kâbe’nin içini taştan, tahtadan putlarla tıka basa dolduran, o putlara secde eden, dilediklerini putlardan dileyen bir halkın içinden, asla onlar gibi olmamış, ümmi bir kimseye Allah OKU! emretti.

“Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı bir kan pıhtısından yarattı. Oku, çünkü Rabbinin lütuf ve cömertliği sonsuzdur.”

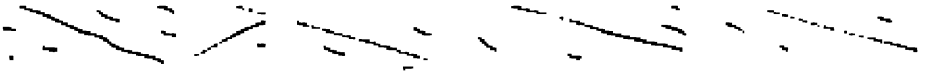
Ve o Ümmi Peygamber, yirmi üç sene boyunca insanlara ayet ayet Kur'an okudu. Anlattı, öğretti, ezberletti.. Bir daha anlattı, bir daha anlattı... Defalarca okudu, defalarca öğretti.

Ve o ümmi Peygamber, "Yaratan Rabbinin adıyla", O'nun yarattığı kâinat kitabını okudu.

Yıldızlardan, bulutlardan, dağlardan, bereketli ovalardan, uçsuz bucaksız çöllerden, yaprak yaprak ağaçlardan, çiçeklerden, meyvelerden, bağlardan, bahçelerden, denizlerden, akarsulardan, tatlı serin pınarlardan...

Kuşlardan, arılardan, alını akıtmalı atlardan, hörgüçlü develerden, binbir türlü balıklardan ve insanlardan.. sayfaları bulunan bu kâinat kitabını okudu ve bizlere de, "Yaratan Rabbinin adıyla" okumasını öğretti...

Biz ondan aldığımız ders ile her neye baksak, Allah'ın bir eseri olduğunu gördük.

Biz ondan aldığımız ders ile hiçbir şeyi, ne bir çiçeği ne de bir yıldızı Allah'tan başkasının yarattığını söylemedik.

Biz ondan aldığımız ders ile taştan, tahtadan, çamurdan putlara inanmadığımız gibi, tesadüfen evrimleşmelere, doğanın bir gücü olduğuna, kendi kendine yapılmalara da hiç inanmadık.

Biz ondan aldığımız ders ile her varlığı Allah'ın yoktan var ettiğini bildik.

Biz ondan aldığımız ders ile sadece Allah'a ve O'nun birliğine inandık...

Sevgili Peygamberimiz, Biricik Öğretmenimiz, bize böyle ders vermişti. Kendisi böyle okumuş, okumayı da bize böyle öğretmişti...

Peygamberimiz, neden sıradan bir insan gibi uyuyor, acıyor, susuyor, yoruluyor?

ÇÜNKÜ O, bizden biriydi. İnsanlar arasından, insanlar için seçilmiş bir elçiydi.

Eğer Allah bizlere, içimizden bir elçi yerine gökten bir melek gönderseydi; o melek bize öğretmen olamazdı. Onun yaşayışını kendimize örnek alamazdık.

Ne o bizim gibi yaşayabilirdi; ne de biz onun gibi yaşayabilirdik!

Hayatlarımız birbirine benzemezdi. Acılarımız, mutluluklarımız, korkularımız, hoşumuza giden şeyler ve hoşlanmadığımız şeyler, çok başka olurdu.

Acıkmayan, susamayan, yorulmayan bir melek ya da böyle acayip bir insan; acıkan, susayan, yorulan, soğukta üşüyen, sıcakta haşlanan.. bizler gibi sıradan insanlara nasıl peygamberlik yapabilirdi?

Karıncaların beyi karıncalardan seçilir.

Arıların kraliçesi de nihayetinde bir arıdır.

Kırlangıç sürülerine yine bir kırlangıç öncülük eder..

İnsanların peygamberi de elbette insanlardan olmalıdır.

Sadece yemek içmek konusunda Sevgili Peygamberimizin bize kendi hayatıyla öğrettiklerinden bazılarını hatırlayalım:

Sofraya oturduğunda “Bismillah” derdi.

Sağ eliyle yemek yerdı ve kendi önünden yerdı.

Yemek yerken bir yere yaslanıp uzanmazdı.

Tıka basa karnını doyurmazdı. Sofradan tam doymadan kalkardı.

Yemeğini bitirdikten sonra Rabbine hamd ederdi. Ellerini yıkardı.

Kalabalık sofralardan hoşlanırdı.

Dostlarına ziyafet verirdi.

Çağırınların davetine giderdi.

Çağırıldığı bir davete giderken, yolda peşine takılanlar için ev sahibinden özel izin isterdi..

Önüne konan hiçbir yemeği kötülemezdi.

Yiyecek bir şey bulamadığı zamanlarda sabrederdi, oruç tutardı hatta karnına açlık acısını hissetmemek için taş bağladığı bile olurdu...

Bizim Sevgili Efendimiz, bir peygamberdi ama aynı zamanda bir insandı.

Hiç açlık çekmeyen bir peygamberimiz olsaydı, ya da bir melek bize peygamber olarak gönderilseydi, insanlara böylesine güzel bir örnek olabilir miydi?

O bizim gibi yaşar mıydı? Bizi anlayabilir miydi? Ya biz hayatımızı onun hayatına benzetebilir miydik? Onu kendimize örnek alabilir miydik? Öğütlerini tutabilir miydik? Yaptıklarını yapabilir miydik?

Peki onu bu kadar çok sevebilir miydik?

Mesela meleklerden bir melek bize peygamber olarak gönderilseydi, onu ne kadar sevebilirdik acaba?

Bence en çok Vahiy Meleği Cebrail kadar sevebilirdik. Belki biraz daha fazla..

Ama o bir melek, biz bir insan olduğumuza göre, sevgimiz de farklı olurdu.

Bir insanın gökkuşağını sevmesi ile, babasını sevmesi kadar farklı olurdu belki de!

Peygamberimiz ise bizden biri, aramızdan seçilen elçi...

Babamızdan öte baba, annemizden daha sevgili...

Saçının bir teli, canımızdan bile kıymetli..

O ne bir melek, ne de acıkmayan, susamayan, yorulmayan biri...

O bizden biri!

Ama aynı zamanda, bizim peygamberimiz.

O bir Peygamber!

ALLAH'IN bizler için aramızdan bir elçi seçmiş olmasının hikmetini anladığımı düşünüyorum. Ancak beni endişelendiren bir nokta var..

Sevgili Peygamberimizin hayatına dair kitapları okurken, onun bizlere örnek olan insan yönüyle alakalı çok farklı sahnelerle karşılaşırısın.

Bir bakarsın, sırtına torunlarını almış gezdiriyor.

Bir bakarsın, Medine sokaklarında çocuklarla şakalaşıp onları eğlendiriyor.

Bir bakarsın, bineğinin ayaklarına katran sürüyor.

Bir bakarsın, mübarek ayaklarına giydiği ayakkabılarını tamir ediyor.

Bir bakarsın, çarşıda bir bedevi ile pazarlık ediyor..

Bütün bu hatıralar, bizim için hazineler kıymetindedir. Onun eşsiz güzellikteki yaşayışının her bir anı, bizim kendi hayatlarımız için yol gösterici örneklerdir.

Ama Sevgili Peygamberimizin sadece bu insanî tarafına bakarsak, hata edebiliriz.

Aklımızın karanlık bir köşesinde, küçük bir kıpırdanma olabilir.

Bizi rahatsız eden bir fısıltı:

“Görüyorsun ya, o da sıradan bir kimseymiş” demeye kalkar.
“Senin benim gibi sıradan bir kimse..”

Onun erişilmez bir makamda olduğunu unutabiliriz...

Sana çok sevdiğim bir kitaptan bu konuyla ilgili çok sevdiğim iki örnek vereceğim:

Bir ağaç düşün, dalları ta samanyoluna kadar uzamış kocaman bir ağaç. Her ağaç gibi onunda bir tohumu vardır. Sen o tohumu avucunun içine alıp, o kocaman ağacı bütün özelliklerini, bütün güzelliklerini, dallarını, meyvelerini güçlü köklerini orada görmeye kalkarsan göremezsin! Çünkü avucunun içindeki bir ağaç değil, sadece bir tohumdur.

Elindeki tohuma bakıp, “Bu sıradan bir odun parçası!” dersen, hata etmiş olursun.

Eğer ağacı görmek istiyorsan, başını kaldırıp, dalları ta samanyoluna kadar uzamış o muhteşem ağaca bakmalısın!

Ancak bu şekilde o mucizevî ağacın bütün ihtişamını görebilirsin.

Şimdi de bir tavus kuşu düşün!

İnsanın aklını başından alacak kadar türlü renklerde kuyruğu

olan muhteşem bir tavus kuşu... Sonra da o tavus kuşunun içinden çıktığı yumurtanın kabuklarını..

O kabuklara bakıp, muhteşem bir tavus kuşunu orada görmeye kalkarsan göremezsin!

“Bu sıradan kabuklarda ne renk var, ne de bir güzellik!” dersin, yumurtaya da, tavus kuşuna da haksızlık edersin.

Öyleyse, başını kaldırıp o muhteşem kuşa bakmalısın. Onun güzelliğini ancak bu şekilde görebilirsin..

Sevgili Peygamberimizin insanî hayatı, sıradan insanlar gibi yeyip içmesi, yorulması, arkadaşlarıyla birlikte oturup kalkması, çocuklarla oynaması.. o muhteşem ağacın tohumu ve o büyüleyici tavus kuşunun içinden çıktığı yumurtanın kabukları gibidir.

Onlara baktığın zaman, seni rahatsız eden o fısıltının, “Hani kâinatın Efendisi? Hani bütün peygamberlerin seyyidi? Hani Allah’ın her şeyi onun için yarattığı en sevdiği elçi? Ben sıradan bir kimse görüyorum!” dediğini duyduğunda, hemen başını kaldır...

Başını kaldır ve bak!

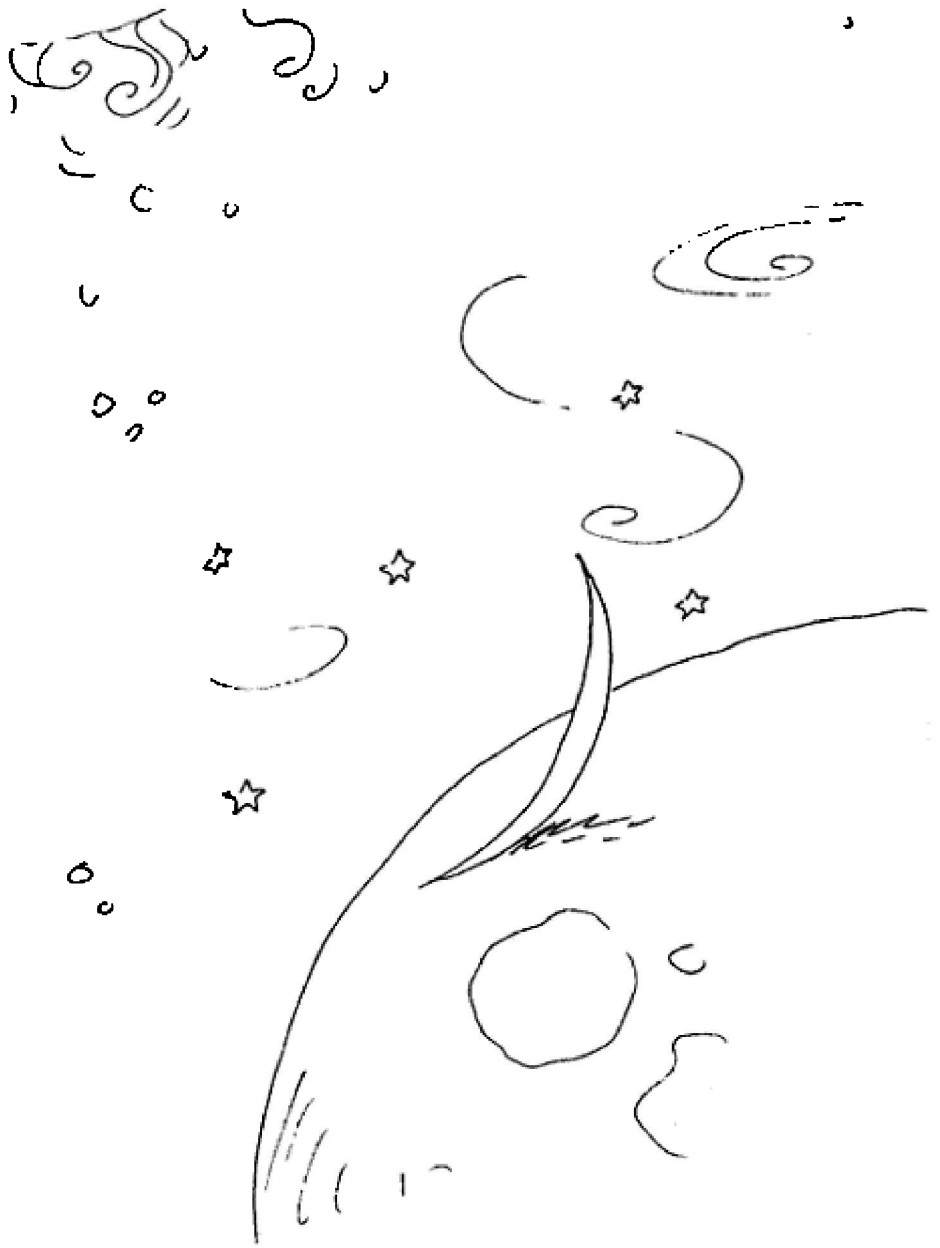
Onun milyarlarca insanın her gün defalarca adını andığı, selam ve salat ettiği bir Peygamber olduğunu hatırla!

Başını kaldır ve bak!

Sevgili Efendimizin, getirdiği din ile, çocuklarını diri diri toprağa gömecek kadar vahşi bir halkı, kısacık bir zamanda, tüm insanlığa öğretmen olacak şekilde terbiye eden bir peygamber olduğunu aklına getir!

Başını kaldır ve bak!

Onun yerleri gökleri ve ikisi arasındaki her şeyi yaratan

Rabbimizin elçisi olduğunu düşün.

Başını kaldır ve bak!

Yirmi üç sene boyunca Vahiy Meleği Cebrail tarafından kendisine Allah'ın ayetlerinin getirildiğini düşün...

Çocuklarla şakalaşıp gülmesine, mübarek ayağına giydiği kunduralarını kendi elleriyle tamir etmesine, çarşıda pazarlık yapmasına.. bakıp da, aldanma!

Başını kaldır ve bak!

Sevgili Peygamberimizin, bir gece, Mekke'den Kudüs'e, oradan da, Allah'ın başka hiçbir kuluna, başka hiçbir peygamberine nasip etmediği Miraç yolculuğuna çıkmış olduğunu hatırla!

O zaman, nasıl bir peygambere ümmet olduğunu biraz olsun anlayabilirsin...

Peygamberimizin diğer peygamberler gibi mucizeleri var mıydı?

BÜYÜK İHTİMALLE, o gün benimle beraber aynı sınıfta olanlardan hiçbiri bunu hatırlamıyordur. Ama ben hatırlıyorum...

Bundan neredeyse yirmi beş sene kadar önce, ilkokul öğretmenimizin, “Bizim Peygamberimizin tek mucizesi Kur’an’dır! Öteki peygamberler gibi başka mucizeleri yoktur!” dediğini çok iyi hatırlıyorum.

Garip bir şekilde, öğretmenimizin bir kötü niyetle değil, sadece bilgi eksikliğinden dolayı söylediği bu sözleri asla unutmadım.

Senelerce, hiç ummadığım yerlerde, hiç beklemediğim zamanlarda, aklımdan bu cümleler geçti. Düşündüm, işin içinden çıkamadım...

Galiba, başka peygamberlerin çeşit çeşit mucizelerinin olması, ama bizim peygamberimizin tek mucizesinin Kur’an-ı Kerim olması, çocukken bana dert olmuştu.

Allah peygamberlik gibi ağır bir görev verdiği elçileri için, bazı zamanlarda mucizeler yaratıyordu.

Nemrud’un, İbrahim Peygamberi içine attığı ateş, Hz. İbrahim’i yakmamıştı.

Hız. Yunus, balığın karnında yaşamıştı.

Musa Peygamberin elindeki asa (yani odundan bastonu), firavunun gözleri önünde yılanı dönüşmüştü.

Allah, Musa Peygamber ve ona inananlar için Kızıldeniz'i ikiye bölmüştü.

İsa Peygamber için gökten ziyafet sofraları inmişti. Allah onun

eliyle cüzzamlıların yaralarını iyileştirmiş, hatta ölüleri bile bir dokunuşuyla diriltmişti.

Peygamberlik zor, hem de çok zor bir işti.

Ve Allah, peygamberleri için bazen böyle mucizeler yaratıyordu.

Madem öyleydi, elbette bizim Sevgili Peygamberimiz için de mucizeler yaratmış olmalı değil miydi?

Elbette Kur'an en büyük mucizeydi. Hem de, bugün bile gözlerimizin önünde capcanlı bir mucizeydi.. (Bu konuda şimdiden soru biriktirmeye başlasan iyi olur! Çünkü bundan sonraki kitabımızın adı, KUR'AN'I MERAK EDİYORUM" olacak!)

İyi ama, Peygamberimizin neden başka mucizeleri de olmasındı?

Uzun yıllar sonra, Sevgili Peygamberimizin mucizeleriyle ilgili harika bir kitabı (Daha doğrusu çok uzun bir mektubu) okuduğumda, saygıdeğer ilkokul öğretmenimin bize, bilmeden yanlış—hadi eksik diyeyim—bilgi verdiğini anladım.

Peygamberimizin Kur'an'dan başka da mucizeleri vardı. Allah, alemlere rahmet olarak yarattığı Sevgili Efendimiz için, pek çok kereler, pek çok mucize yaratmıştı.

Mucize nedir?

AKLIMDAN, sana Peygamber Efendimizin hadis kitaplarında geçen mucizelerinden bazı örnekler vermek geçiyordu. Fakat ondan önce “Mucize nedir?” sorusuna bir cevap vermemiz gerekiyor.

Mucize kelimesinin kökü ‘acz’ kelimesidir. Ve insanı aciz bırakan şey demektir.

Kısaca Allah’tan başka hiç kimsenin yapamayacağı her şey mucizedir.

Evet doğru!

Bu açıdan baktığında her şey bir mucizedir. Mesela bir ağacın dalından bir elma çıkması insanların yapabileceği bir iş değildir. Bunu sadece Allah yapabilir. Öyleyse elma mucizedir.

Bir odun parçasının, her hangi bir şeye, mesela bir kılıca dönüşmesi ne kadar mucize ise, odunun mis gibi bir elmaya dönüşmesi de o kadar mucizedir. Çünkü insanlar için, her ikisi de aynı derece de imkânsızdır. Ama Allah isterse, ağaç, elmaya da dönüşür, kılıca da...

Kılıç örneği durup dururken aklıma gelmedi. Bu Peygamber Efendimizin, pek çok mucizelerinden biridir.

Sevgili Peygamberimizin Allah ve Peygamber düşmanları ile yaptığı ilk savaş olan Bedir Savaşı’nın en şiddetli anlarıydı.

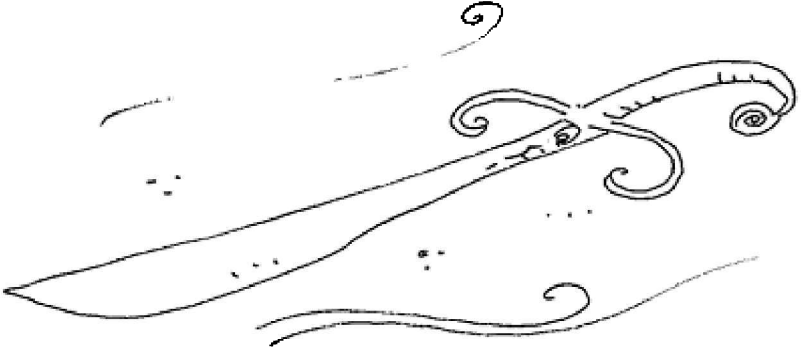
İslam ordusu, müşrik ordusunun karşısında pek bir azdı. O az ama, dünyanın en şanlı ve kahraman askerlerinden biri olan Ukkaşe’nin kılıcı kırılıverdi.

O sırada Ukkaşe’ye en çok lazım gelen şey, bir kılıçtı. Ancak kimsede fazladan bir kılıç yoktu.

Sevgili Peygamberimiz, Ukkaşe’nin kılıcının kırıldığını görünce, ona bir sopa verdi. Ve emretti: “Git bununla savaş!”

Ukkaşe, o sopayı kaptığı gibi, düşmanın üzerine atıldı.

İşte o anda bir mucize yaşandı. Allah Ukkaşe'nin elindeki sopayı pırıl pırıl bir kılıca dönüştürdü.

Ukkaşe, hem o savaşta, hem de ömrü boyunca Allah için katıldığı öteki savaşlarda, bu mucizevî kılıcı kullandı.

Mucizeleri Allah yaratır!

EĞER aklından, bir sopanın nasıl kılıç olabileceğine dair bir yığın soru işareti geçiyorsa merak etme! Bu son derece normal. Bir odun parçasının kılıca dönüşmesi, hiçbir insan aklının alabileceği bir şey değildir.

Çünkü bu bir mucizedir. Mucizenin tarifini az önce yapmıştık. Tekrar etmekte fayda var:

Mucize, yani insanı aciz bırakan şey! Sadece Allah'ın yapabileceği şey...

Odunun kılıca dönüşmesini aklımız almaz ama bunun gerekli şartlar yerine geldiğinde olabileceğini alabilir.

Ve bir odun parçasının bir kılıca dönüşmesi için tek bir şart vardır:

Allah'ın dilemesi!

Eğer Allah dilerse, odun kılıç da olur, Musa Peygamber'in asası gibi, yılanı da dönüşür...

Başta da söylediğimiz gibi; bizim için bütün bunlar ne kadar imkânsız ise, odunun elma olması, üzüm olması, portakal olması da o kadar imkânsızdır. Gözümüzün önündeki bu meyveler, Ukkaşe'nin kılıcından daha az mucize değildir.

Allah'ın hem geçmiş asırlardaki peygamberleri için, hem de Sevgili Peygamberimiz için yarattığı mucizelere, bu bakış açısı ile bakmalısın.

Mucizeleri—Peygamber de olsalar—insanlar değil, Allah yaratır! İşte bunu hiç unutma...

Peygamberimizin mucizeleri

ALLAH, Sevgili Peygamberimiz için pek çok mucize yaratmıştır. Eğer çok sağlam hadis kitaplarında ve Peygamberimizin hayatını anlatan büyük âlimlerin kıymetli eserlerinde anlatılan bütün mucizevî olayları buraya almaya kalksak, bu kitabın binlerce sayfa olması gerekirdi.

O yüzden, bütün o mucizeler geçidi içinden beni en çok etkileyenleri, kısacık birkaç cümle ile sana anlatmak istiyorum.

Eğer bu konuda daha fazla bilgi istersen, pek çok güvenilir kitap bulabilirsin.

Bir gün, bir çöl adamı, iri bir kertenkeleyi, Peygamber Efendimize getirdi ve:

“Bu kertenkele senin peygamberliğini kabul ederse ben de edeceğim!” dedi.

Peygamberimiz o hayvana sordu:

“Ben kimim?”

Kertenkele, orada bulunan herkesin işitip anlayacağı bir şekilde:

“Sen Allah’ın peygamberisin!” dedi.

Başka bir gün, bir başka çöl adamı, Peygamberimizin yanına gelerek:

“Bana bir mucize göster, senin peygamberliğine inanayım!” dedi.

Peygamberimiz, o çöl adamına şöyle emretti:

“Şu gördüğün ağaca Allah’ın Peygamberi seni çağırıyor söyle!”

Adam denileni yaptı, ağaca seslendi:

“Ey ağaç, Allah’ın Peygamberi seni çağırıyor!”

O ağaç, köklerini topraktan çatırtılarla sökerek, Peygamber Efendimizin yanına geldi ve:

“Selam sana ey Allah’ın Peygamberi!” dedi.

Bir sefer zamanıydı. İslam ordusunun suyu bitmek üzereydi. Peygamber Efendimize, abdest alacak kadar su kalmadığını haber verdiler.

Peygamberimiz:

“Olan suyu toplayıp getirin!” emretti. Pek az bir su geldi.

Sevgili Efendimiz, o suya dua etti. Ama kimse nasıl dua ettiğini duymadı.

Sonra büyük bir kap getirmelerini emretti.

Kocaman bir tekne getirdiler.

Mübarek ellerini o su teknesinin içine koydu ve parmaklarını iyice açtı. Sonra az önceki suyu yavaş yavaş ellerine dökmelerini emretti.

Suyu Peygamber Efendimizin ellerine yavaş yavaş dökmeye başladılar.

Peygamberimizin parmaklarından çeşmeler gibi sular akmaya başladı. Orada bulunan herkes bunu gördü. O kocaman tekne doldu taşı. Susayanlar su içti. Abdest almak isteyenler aldı. Yanlarında su tulumları olanlar, onları doldurdu. Kimsenin suya ihtiyacı kalmayınca, Allah’ın Elçisi, ellerini teknenin içinde çıkardı. Tekne hâlâ ağzına kadar su doluydu.

Peygamberimizin küçük hizmetkarı Enes’in annesi azıcık yemek yapmıştı. Yemeği Enes’e verdi ve Allah’ın Elçisine götürmesini söyledi.

Peygamber Efendimiz yemeği görünce, Enes’e şöyle dedi:

“Şunu, şunu ve şunu çağır! Sonra da yolda kimi görürsen yemeğe davet et, gelsinler!”

Peygamber Efendimiz, o az yemeğin üzerine bereket duası etti. Neredeyse üç yüz adam geldi ve ondan yedi. Ama yemek hiç eksilmedi.

Uhud Savaşı sırasında Katade b. Numan'ın gözüne bir ok isabet etti. Gözü yerinden çıkıp yanağına aktı. Allah'ın Elçisi, onu bu halde görünce, mübarek elleriyle çıkan gözünü yerine yerleştirdi ve dua etti.

Katade b. Numan'ın gözü birden iyileşti. Hatta öteki gözünden bile daha iyi oldu.

Bizim Peygamberimiz, geçmiş zamanın peygamberleri gibi, sadece içinde yaşadığı topluluğa gönderilmiş bir elçi olmadığı gibi, sadece insanların peygamberi de değildi.

O, insanların, cinlerin, yeryüzünün ve gökyüzünün sayfalarını dolduran tüm varlıkların peygamberiydi.

Allah onu alemlere rahmet olarak yaratmıştı. Ve her şey onu tanır, peygamberliğini tasdik ederdi.

Henüz kendisine peygamberlik vazifesi verilmeden önce, bulutlar üzerine gölge ederdi.

Melekler etrafında pervane olur, onun geldiğini gören ağaçlar ve taşlar kendisine selam verirdi.

Hicret yolculuğuna çıktığında, Mekke'nin azgınlarından saklandığı mağaranın kapısında bir örümcek, ona muhafızlık etti.

Mescidinde sırtını dayadığı direk, ondan ayrıldığı için, sahabilerin gözleri önünde bir deve gibi ağlayıp inlemeye başladı.

Yorgun develer diz çöküp huzurunda dert yandı.

Kendisini öldürmek maksadıyla, bir yılan sinsiliği ile yanına yaklaşanlar, bir bakışı, bir seslenişi, bir dokunuşu ve bir tebessümü ile ona aşık olup, yolunda can vermeye can atar oldu.

Mübarek dudaklarından dökülen geleceğe dair verdiği haberler, seneler ve seneler sonra aynen dediği gibi gerçekleşti.

Büyük kuraklık zamanlarında, yağmur istemek için Rabbine açtığı ellerini, daha yere indirmeden, gök kapılarından dökülen rahmet, kurumuş toprakların ve çatlamış dudakların imdadına gönderildi.

O mübarek elleriyle dokunduğu yaralar anında şifa buldu.

O elin avucuna aldığı taşlar dile geldi.

O elin parmaklarından tatlı, serin dağ pınarları gibi sular çağladı.

O elin düşmanlarına attığı toprağın her bir zerresi, bir mermi gibi hedefine saplandı.

O elin bir işareti ile Ay yarıldı.

Evet o el, Allah'ın Elçisi'nin eliydi.

Onun sadece bir elinin hatırı için bile Allah, pek çok mucize yaratmıştı.

Peygamberimiz hayvanlara nasıl davranırdı, sever miydi hayvanları?

SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZİN sevgi ve şefkati, tıpkı bir güneş gibi doğduğunda, herkesi ve her şeyi aydınlatıp ısıttı. Ona karşı sırtını inatla dönenler hariç, hiçbir şey, nefes alıp veren hiçbir canlı bundan mahrum kalmadı...

Develer, atlar, keçiler, kediler, kuşlar... her şey ama her şey, onun sevgi ve şefkatinden nasibini doya doya aldı...

Ondan önceki devirlerde, yani cahiliye dönemlerinde insanlar hayvanlara çok kötü davranıyorlardı.

Develerinin üzerinde karşılıklı oturuyorlar ve saatlerce sohbet ediyorlardı. Zavallı hayvanları koltuk niyetine kullanıyorlar ve onların da bir can taşıdığını, yorulabileceklerini hiç akıllarına getirmiyorlardı.

Hayvanlarının kulaklarını, kuyruklarını kesiyorlar; başkalarının hayvanları ile karışmasın diye yüzlerini kızgın demirlerle yakıyorlardı.

Uzun yolculuklarda, develerinin vücutlarını delip kanlarını içiyorlardı. Hatta, canlı hayvanların üzerlerinden et kesip yiyorlar, sonra da kestikleri yeri dikiyorlardı.

Daha bunlar gibi çok zalimce şeyleri hayvanlara çekinmeden yapıyorlardı.

Peygamberimiz, hayvanlara böyle eziyet etmeyi, hatta onlara kötü söz söylemeyi ve lanet okumayı bile yasaklamıştı.

En çok atları ve develeri severdi.

Onların bakımlarına ve beslenmelerine çok dikkat edilmesini emrederdi.

Günlerden bir gün, üzerine taşıyabileceğinden fazla yük konulmuş bir deveciğı gördü.

Hayvancık, çöktüğü yerden kalkmakta zorlanıyordu.

Sevgili Peygamberimiz o devenin sahibine şöyle dedi:

“Allah bu dilsizler hakkında çok daha hayırlı olmanızı tavsiye etmektedir. Onlara güçleri miktarınca yük vurun!”

Koyunlar ve keçiler de Peygamberimizin ilgi gösterdiği hayvanlardandı. Onları bereket olarak görür ve “cennet hayvanları” derdi.

Ben iflah olmaz bir kedi sever olduğum için, “Acaba Peygamberimiz kediler hakkında ne buyuruyor?” diye çok merak ederdim.

Meğer Peygamber Efendimiz de, kedileri severmiş!

Bunu öğrendiğim gün nasıl sevindim bir bilsen!

Günlerden bir gün, abdest almaya hazırlanırken, bir kedicik geldi ve Peygamberimizin abdest alacağı sudan içmeye başladı. Peygamberimiz, kedicik suyunu içene kadar bekledi, onu ürkütmedi, abdestini sonra aldı.

Oradakiler:

“Ey Allah’ın Elçisi, su pis olmadı mı?” diye sordular.

Peygamberimiz şöyle cevap verdi:

“Hayır! Kedi ev halkındandır, aile ferdlerinden biridir. Hiçbir şeyi kirletmez!”

Bir gün, arkadaşlarına kedisine su ve yiyecek vermeyen ve zavallı hayvanın  lıktan ölmesine sebep olan bir kadının cehenneme gittiğine dair bir öykü anlattı.

Bir başka gün ise, ortalığın sıcaktan kavrulduğu bir zamanda, ayakkabısının içine su doldurarak, susuz bir köpeğe i iren bir adamın bütün günahlarının affedildiğini...

Bir gün küçük arkadaşlarından biri olan Üsame'yi, şöyle ikaz etmişti:

“Ey Üsame! Hayvanlara karşı dikkatli ol! Kıyamet gününde Allah’a şikayet edilirsin.”

Sevgili Peygamberimiz, kendisine, “Hayvanlara yaptığımız iyiliklerden dolayı bize sevap var mı?” diye soranlara ise:

“Evet, yapılan iyiliklerden dolayı ücret vardır!” buyurdu.

Günlerden bir gün, çok zayıf bir deve ile karşılaştı. Birden yüzünün ifadesi değişti, o deveciğin haline çok acıdı ve sahibini şöyle ikaz etti:

“Konuşamayan bu hayvana bakarken Allah-tan kork!”

Sevgili Peygamberimiz, hayvanlara iyi davranma konusunda o kadar hassastı ki, bu konuda kimin bir eksiğini görse, anında ikaz ederdi.

Bir gün, herkesten çok sevdiği Aişe annemizin devesine birazcık sert davrandığını gördü ve kendisini:

“Merhamet etmeyene merhamet edilmez!” diye ikaz etti.

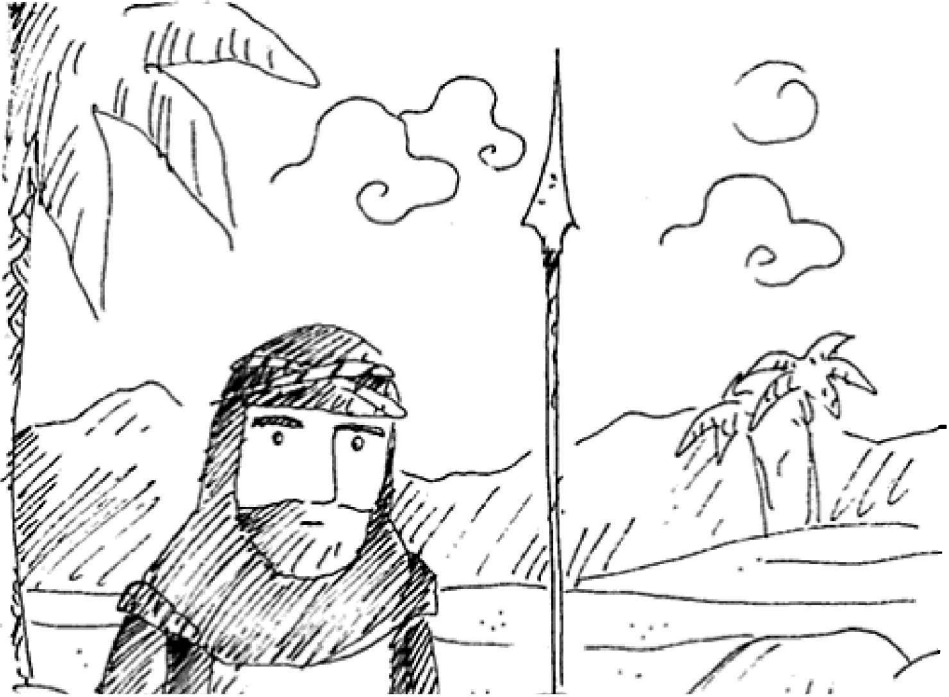
Peygamberimiz kuşları, özellikle de, güvercinleri çok severdi. Onların afilli afilli uçmalarını seyretmekten hoşlanır; yalnızlıktan şikayet edenlere, bir çift güvercin beslemelerini tavsiye ederdi.

Sevgili Peygamberimizin güzel hayatında hayvanlara karşı gösterdiği büyük sevgi ve şefkatten sana birkaç örnek verdim. Son bir tane daha anlatmak istiyorum.

Mekke’nin fethi için yola çıkan İslâm ordusu, on bin kişi kadardı. En önde Peygamber Efendimiz gidiyordu.

Birden, yollarının üzerinde yavrularını emziren bir köpek gördüler. Anne köpek yeni doğum yapmıştı.

Sevgili Peygamberimiz hemen onların başına bir nöbetçi dikti. Bu nöbetçi bütün ordu gelip geçene kadar orada bekledi. Böylece, yol üzerindeki anne ve yavruları ezilmedi, rahatları bozulmadı.

Hiçbir şey için yollarından dönmeyen bu şanlı ordu, bir iki köpek yavrusu ürkmesin ve zarar görmesin diye yolunu değiştirmişti.

Dünya, dünya olalı beri, hayvanlara karşı böyle bir hassasiyet, incelik ve şefkat görmemişti. O günden sonra da görmedi...

Peygamberimiz çocukları sever miydi?

BİZİM PEYGAMBERİMİZ, Medine sokaklarında yorgun develerin bile göz yaşlarını silen, başlarını okşayıp, onları teselli eden bir Peygamberdi. Elbette çocukları da çok severdi.

Sokaklarda oynayan çocuklara selam verir, onların da başlarını okşardı.

Çocuklar onun etrafını sarar, serin sabah gülleri gibi kokan ellerini öperlerdi.

Cahiliye döneminde diri diri toprağa gömülecek kadar aşağılık görülen kız çocuklarını, asla erkeklerden ayırmazdı.

Bir keresinde kucağında minicik bir kız çocuğu ile mescidine geldi ve namazı o küçük kız çocuğu kucağında iken kıldırıldı.

Bir keresinde de, bir çocuk ağlıyor diye namazı erkenden bitirdi.

Küçük hizmetkârı Enes'e, "Enescik", derdi, "Yavrum" derdi. Onu çok severdi. Bir yaramazlık yapsa hiç kızmaz, hep affederdi. Kimselerin kızıp azarlamasına da izin vermezdi.

On sene boyunca kendisine hizmet eden Enes'e bir kez olsun "Niye şu işi yapmadın?" yahut "Niye bu işi böyle yaptın?" demedi.

Çocuklarla şakalaşırdı. Onlarla oyunlar oynar, yarış yapar, kucaklar, sever, öper koklardı.

Ne zaman kendisine dalından yeni koparılmış taze bir meyve ikram etseler, o mübarek gözleri hemen etrafı süzer ve küçük bir çocuk arardı. Çünkü Sevgili Peygamberimiz, kendisine ikram edilen taze meyveleri herkesten önce çocuklar yesin isterdi.

Torunları, ciğerpareleri olan Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'i sırtına alır, onları bir devenin yolcularını gezdirmesi gibi gezdirirdi.

“Çocuğu olan onunla çocuklaşsın” emrederdi.

“Biz çocuklarımızı hiç öpmeyiz” diyen bir takım çöl adamlarına:

“Allah sizin kalbinizden merhameti aldıysa ben ne yapayım!” diyerek kızdı.

Mekke'den Medine'ye doğru çıktığı hicret yolculuğunun son saatleriydi.

Medine halkı, Peygamberimizi karşılamak üzere, yollara dizilmişti.

Sevgili Peygamberimiz, şehre iyice yaklaşınca kendisine doğru koşuveren küçük çocuklara selam verdi.

Çocuklar ise:

“Seni seviyoruz! Seni seviyoruz!” diye bağışıyorlardı.

Peygamberimiz, onlara güneşler aylar gibi parıldayan çehresiyle gülümsedi ve:

“Ben de sizi seviyorum!” dedi.

Medine sokaklarında yorgun develerin bile göz yaşlarını siler, başlarını okşar, onları teselli ederdi.

Elbette çocukları da çok severdi.

Elbette çocuklar da onu çok severdi.

Peygamberimiz arkadaşlarına şaka yapar mıydı?

BU SORUYU sorarken neden bu kadar çekindiğini anlıyorum. Sen arkadaşlarına şaka yapmaktan hoşlanan birisin. Ama zaman zaman yaptığın şakalar, insanları güldürmek yerine neredeyse ağlatıyor? Şimdi de merak ediyorsun, acaba Sevgili Peygamberimiz de, arkadaşlarına şaka yapar mıydı?

Sana ilk şunu söylemek isterim ki, bizim Peygamberimiz, asık yüzlü bir kimse değildi.

En yakınındaki arkadaşlarının ifadesiyle, insanların en çok tebessüm edeniydi. Fakat dişleri görünene kadar gülmesi pek azdı.

Şakalaşmaya gelince, evet sevgili Peygamberimiz de zaman zaman arkadaşlarına şakalar yapar, onları gülümsetir ve kalplerinde sonsuza kadar tadını yitirmeden anlatacakları güzel hatıralar bırakırdı.

Bir gün, arkadaşlarından birisi:

“Ey Allah’ın Elçisi, siz de mi bizimle şaka yapıyorsunuz?” diye sordu.

Peygamberimiz ona şöyle cevap verdi:

“Evet, ama ben asla doğru olmayan bir söz söylemem!”

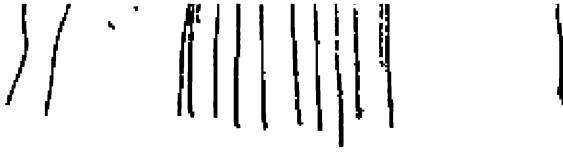
Böylece, hem onlara, hem bütün gelecek ümmetine şakanın ölçüsünü vermiş oldu.

Evet, onun dudaklarından—düşmanlarının bile itiraf ettiği gibi—hiçbir zaman, şakacıktan da olsa hakikat dışında bir söz çıkmamıştır.

Şimdi sana Peygamberimizin yaptığı şakalardan birkaç örnek vereceğim. İşte o zaman yalansız, hilesiz, hurdasız ve elbette

zararsız şaka nasıl olurmuş göreceksin!

Bir gün, bir adam sevgili Peygamberimizin huzuruna geldi ve kendisi için bir binek istedi.

Peygamber Efendimiz:

“Seni bir dişi deve yavrusuna bindirelim!” diye cevap verdi.

Adamcağız şaşırmişti: “Ey Allah’ın Peygamberi! Ben dişi deve yavrusunu ne yapayım! O benim işime yaramaz ki!” dedi.

Peygamberimiz ise ona tebessümle şöyle cevap verdi:

“Bütün develer bir dişi devenin yavrusu değil midir?”

Yine bir başka gün, hanım sahabelerden biri Peygamberimizin huzuruna geldi. Sormak istediği sorular vardı, belki de bir dileği. Belki de, sadece ve sadece onu görmek arzusundaydı.

Sevgili Peygamberimiz, bir ara kendisine:

“Sen şu gözünde ak olan adamın hanımı değil misin?” diye sordu.

Kadın şaşırdı:

“Ey Allah’ın Elçisi, benim kocamın gözünde ak yoktur ki!” dedi.

Peygamberimiz tebessüm ederek:

“Her insanın gözünde ak vardır!” buyurdu.

Bir başka gün Peygamberimizin huzuruna yaşlıca bir kadın girdi.

“Ey Allah’ın Elçisi!” dedi. “Benim için dua et de cennete gireyim.”

Peygamberimiz:

“Yaşlı kadınlar cennete giremez!” buyurdu.

Kadıncağz şaşırdı. Öyle ya, konuşan bir peygamberdi.

“Üzülme!” dedi Peygamberimiz. “Üzülme! Demek istiyorum ki, yaşlı değil bir genç kız olarak cennete gireceksin!”

Sevgili Peygamberimiz, arkadaşlarının birbirlerine yaptıkları şakalar için de bazı ölçüler koymuştu. Bu ölçüler bütün zamanların Müslümanları için geçerlidir.

Şaka da olsa yalan söylememek bunlardan biridir. Bir kimsenin kıymetli eşyasını saklamak ve korkutucu şakalar yapmak da, Peygamberimiz tarafından hoş karşılanmamıştır.

Sen sordun, ben de anlattım. Artık bunda sonra yapacağın şakalara dikkat edersin umarım...

“Peygamberimizin Sünneti” ne demek?

Ve bizim için neden bu kadar önemli?

ESKİDEN, bizim mahallenin çocuklarına *Sünnet* dendiğinde akıllarına ilk gelen şey; pilav üstü döner, yanında soğuk ayran, patlayıncaya kadar çalınan kornalar eşliğinde araba gezmeleri ile mahallenin pansumancısı Sünnetçi Emrullah olurdu!

Oysa, sünnet olmak bir sünnetti ama, sünnet, sadece sünnet olmaktan ibaret değildi!

Peki neydi sünnet?

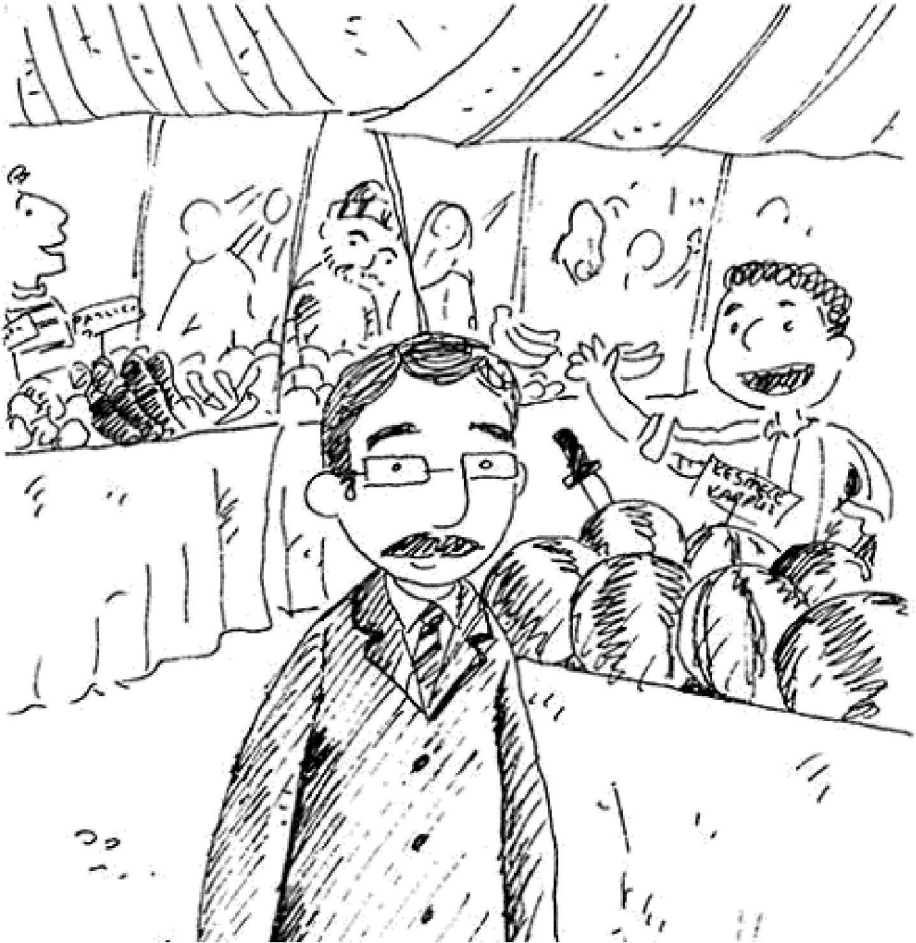
“Peygamberimizin sünneti” ifadesi, bizim için ne anlam ifade ediyordu?

“Sünnete uymak,” niye bu kadar önemliydi?

Peygamber, her an peygamberdir

BİR OKUL MÜDÜRÜ, okul binasında müdürdür. Oradan dışarıya çıktığında, mesela pazara alışverişe gittiğinde orada müdür değildir. Alışverişini, bir okul müdürü gibi değil, o gün pazara gelmiş herhangi biri gibi yapar.

Kimsenin, “Bir okul müdürü çarşı pazarda nasıl alışveriş yapar?” diye merak ettiği yoktur zaten.

Bir general, ordusunun başındayken generaldir. Evinde general filan değildir. Uykusu gelip, paşa paşa yatağına gittiğinde, bir general gibi değil; sıradan biri gibi, mesela bir taş fırın ustası gibi yatar uyur.

Kimsenin, bir generalin nasıl uyuduğunu, uyurken ne tarafa doğru yattığını bilmeye ihtiyacı yoktur.

Ancak bir peygamber, hayatının her saniyesinde peygamberdir.

Sadece kendisine vahiy geldiği zamanlarda, sadece insanlara seslendiği, onları dinine davet ettiği, Allah'a iman etmeye, putlardan vazgeçmeye çağırdığı zamanlarda değil; çarşı pazarda alışveriş yaparken de peygamberdir, yatıp uyurken de...

Sofrada yemek yerken de, su içerken de, savaşırken de, ibadet ederken de, sohbet ederken de, gülümserken de, yürürken de, evinde hanımı ile otururken de, dua ederken de, namaz kılarken de, oruç tutarken de peygamber, her zaman peygamberdir...

İşte bu yüzden Peygamberimiz, her ne yapmış ise, bir peygamber gibi yapmıştır. Bir peygambere yakışan doğrulukta, bir peygamberden umulacak güzellikte yaşamıştır hayatının her bir ânını. Onun hayatı, yanlışlardan ve hatalardan uzaktır. Çünkü neyi nasıl yapması gerektiğini ona, Allah öğretmiştir.

Peygamberimiz, Allah nasıl istiyorsa öyle yaşamıştır. Onun yaşayışı Allah'ın en sevdiği yaşayıştır.

Sünnet, Sevgili Efendimizin örnek alınması gereken kusursuz hayatındaki, hali, tavrı, tavsiye ettikleri, arada bir yaptıkları, hiç terketmedikleri.. şeylerdir. Yaşayışı ile bizlere gösterdiği hayat tarzıdır. Allah'ın sevdiği ve razı olduğu bir hayat yaşamak isteyenler için; hem kestirme, hem de ışıklı ve dosdoğru bir yol demektir sünnet.

Biz, Peygamber Efendimizin sünnetine uygun yaşadığımızda, onun hayatına benzer bir hayat yaşamış oluruz.

Sen nasıl, birini sevsen, ona benzeyenleri de seversin; Allah da, Peygamberimizi sevdiği gibi,—ona olan sevgisinin hatırına,—Peygamberimize benzeyenleri ve benzemeye çalışanları da sever. Ona benzemeye çalışmak da sünnetine uymak demektir.

“Peygamberimizin sünneti” bunun için çok önemlidir.

Sevap makinesi

PEYGAMBERİMİZİN sünnetlerine uymak, gün içinde yaptığın ve yapmak zorunda olduğun bir sürü sıradan işi, bir sevap makinesi haline getirir.

Mesela evden çıkarken, Peygamberimiz evden çıkarken ilk adımını sağ ayağı ile attığı için, sen de öyle yaparsan, bir sünneti yerine getirmiş olursun. Böylece bir sünnet sevabı alırsın.

Eğer, ayakkabını önce sağ ayağına giymişsen, yine bir sünneti yerine getirmişsin demektir. Onun için de sünnet sevabı alırsın.

Sana kolay yoldan bir sürü sevap kazandıracak sünnetlerden biraz örnek vereyim istersen:

- Dostlarına tebessüm etmek.

• Yattığında sağ tarafına doğru d6nmek. (Uyuduktan sonra ne tarafa d6nersen d6n farketmez.)

• İnsanların ayağına takılacak bir taşı ya da batacak bir şeyi yoldan kaldırmak.

• Ağaç dikmek.

• Yemeği sağ elle yemek (Bir engel yoksa).

• Yemekten 6nce ve sonra ellerini yıkamak.

• Ağzı ve dişleri temizlemek ve her zaman temiz tutmak.

Bunlar ilk anda aklıma gelenler. Elbette hadis kitaplarında ve Peygamberimizin hayatını anlatan kitaplarda bunlar gibi pek çok s6nnet anlatılmaktadır.

Bunların hangi birini yapsan, Peygamberimize itaat etmiş, onun gibi yapmış olursun. Peygamberimize itaat eden de, Allah'a itaat etmiş olur..

Sünnet, hayatı güzelleştirir

PEYGAMBERİMİZİN sünnetlerine uymak, bize sadece sevap mı kazandırır? Gerçi bu kadarı da yeter ama hayatımızı Peygamber Efendimizin hayatına benzetmeye çalışmanın mükâfatını, biz daha bu dünyada iken görürüz.

Sünnet, hayatı güzelleştirir, hepimizin hayatını...

Eğer hayatlarımızı Sevgili Peygamberimizin hayatı gibi yaşamaya çalışsaydık, eğer onun her biri birbirinden faydalı ve nurlu sünnetine uygun davranışlar sergilemek için yeterince çaba sarfediyor olsaydık, bugün yaşadığımız problemlerin pek çoğunu hiç yaşamıyor olurduk.

Büyükleri daha çok sayar, küçükleri daha çok severdik.

Huzurevlerinde, yalnızlık içinde evlatlarının yollarını gözleyen gözü yaşlı ihtiyarlar olmazdı.

Çocukları sevindirmek için çalışır, yetimlerin başlarını okşamak için birbirimizle yarışırdık.

Komşular birbirlerini sever ve herkes komşusundan emin olurdu. Komşusu açken kimsenin gözüne uyku girmezdi...

Fakirler ve zenginler arasında iyilik köprüleri kurulurdu.

Ve alınlarındaki ter kurumadan ödenirdi bütün işçilerin parası...

Sokaklarda saç sakalı birbirine karışmış, kötü kokulu kimseleri göremezdin.

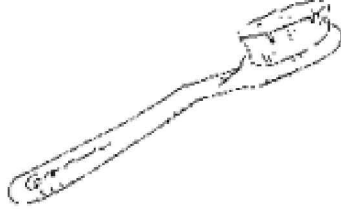
Daha bunlar gibi sayısız güzellikler, onun güzelliğinden, onun güzel hayatındaki sünnetlerinden, bizim hayatımıza güneş gibi yansırıdı...

Son olarak sana “Vallahi öyle olurdu!” dedirtecek capcanlı

bir örnek daha vereyim:

Sevgili Peygamberimizin ağız ve diş temizliği konusundaki sünnetine gereği gibi uymuş olsaydık; bugün ağzında hiç çürük dişi olmayanları parmakla gösteriyor olmazdık!

Ne dersin? Sence de öyle değil mi?

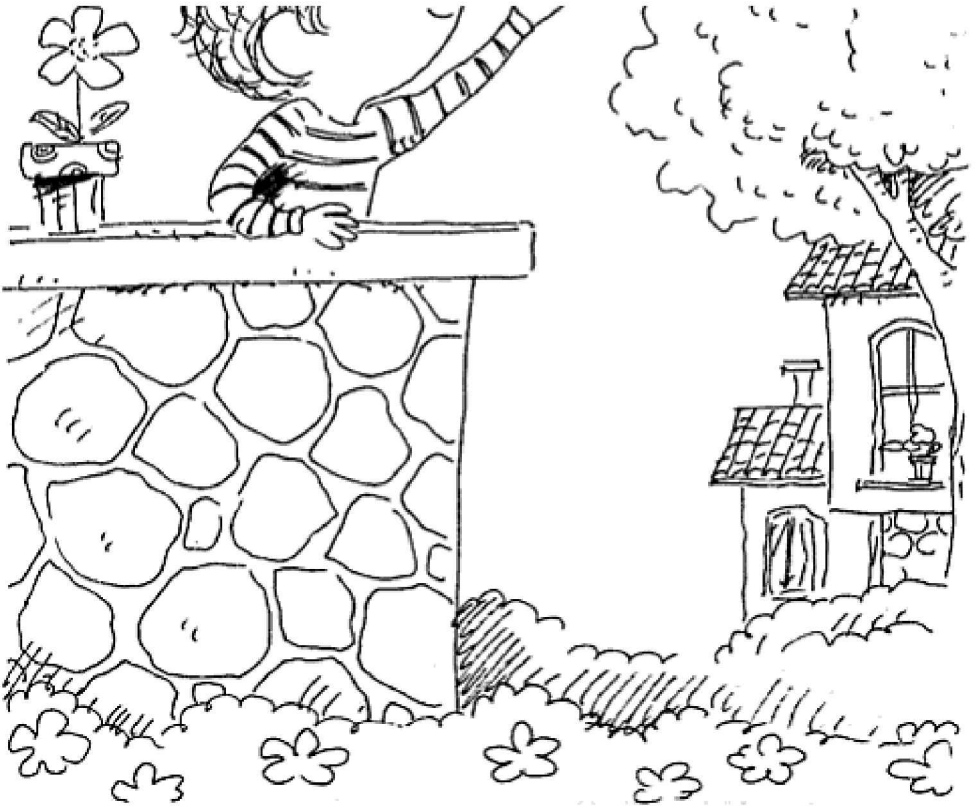
Peygamberimiz bugün yaşıyaydı, dişlerini misvakla mı temizlerdi, yoksa diş fırçası mı kullanırdı?

BÜYÜK İHTİMALLE sabah dişlerini fırçalarken aklına geliveren bu soruya cevap olarak sana bir iki önemli noktayı hatırlatmam gerekiyor.

Sorunda, “Peygamberimiz bugün yaşıyaydı..” diyorsun. Ama Peygamberimiz bugün yaşamıyor. O artık aramızda değil.

Onu ne kadar özlesek de, onun aramızda olmasına ne kadar ihtiyacımız olsa da, onu görmeye, yanbaşımda oturmaya, serin sabah gülleri gibi kokan elleriyle,—tıpkı Medine sokaklarında oynayan çocuklara yaptığı gibi—başlarımızı okşamasına, gecenin karanlığını aydınlatan o eşsiz gülümsemesiyle bize gülümsemesine.. ne kadar hasretsek de, Sevgili Peygamberimiz, Kâinatın Efendisi, kalbimizin en sevgilisi artık aramızda yaşamıyor...

Öyleyse “Peygamberimiz bugün yaşasaydı..” diye başlayan bir soruya verilecek bütün cevapların, “Ama Peygamberimiz bugün aramızda yaşamıyor” diye başlaması gerekir.

Çünkü Peygamberimiz aramızda yaşıyor olsaydı, dünya şimdiki dünya olmazdı. Bambaşka bir dünya olurdu.

Bambaşka ve şüphesiz çok daha güzel bir dünya...

Yaşadığımız asır bir “saadet asrı” olurdu. Ve böyle bir dünyada, sen bu soruyu zaten sormazdın. Çünkü cevabını bilirdin!

Tıpkı hayatlarını okurken imrendiğimiz, “Ah keşke ben de orada, onlarla birlikte olsaydım!” dediğimiz sahabiler gibi, Sevgili Peygamberimizin nasıl yaşadığını, neyi nasıl yaptığını görürdün.

Ve ondan gördüğün gibi yaşamaya çalışırdın.

Bir de sana şunu hatırlatmam gerekir:

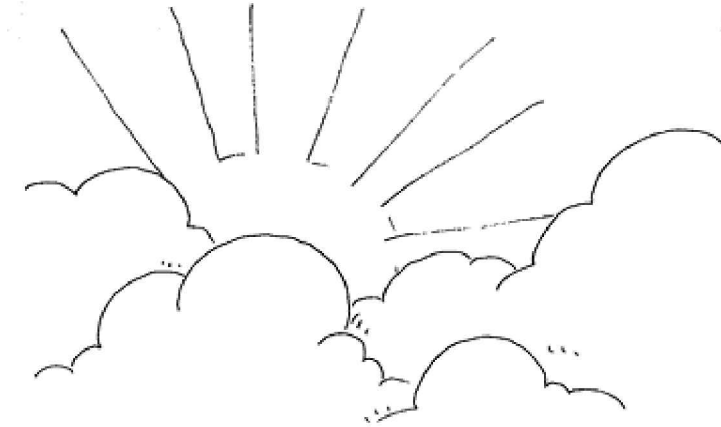
Bilirsin, küçükler büyüklerin ayaklarına giderler. Onları ziyaret ederler. Büyükler kalkıp küçüklerin ayaklarına gitmezler. Küçüklerin, büyükleri ayaklarına çağırması hiç hoş bir davranış değildir.

Öyleyse, doğru olan Peygamberimizi bugüne getirmek değil; kendimizi onun yaşadığı Saadet Asrı'na hayalen de olsa götürmek ve Sevgili Peygamberimizin neyi nasıl yaptığını, onun hayatını anlatan kitaplardan ve onun nurlu sözleri olan hadislerden okuyup öğrenmektir.

Kısaca, “Peygamberimiz bugün yaşasaydı şu işi nasıl yapardı?” yerine “Peygamberimiz şu işi nasıl yapmış?” dersek, daha doğru bir soru sormuş oluruz.

Ben bu soruna “Peygamberimiz bugün yaşasaydı, şöyle yahut böyle yapardı” diye cevap veremem. Onun adına konuşamam.

Hem bu tür soruların sonu gelmez. Birine cevap versen öteki çıkagelir. “Peki, maça gider miydi? Takım tutar mıydı? Tutarsa hangi takımı tutardı?...” gibi.

Az önce de dediğim gibi, doğru olan ve bize düşen, Peygamberimizin nasıl yaşadığını, hangi durumda ne yaptığını öğrenmektir.

Peygamberimiz arkadaşlarına nasıl davranırdı? Evinde neler yapardı? Çocuklarla arası nasıldı? Nasıl yemek yer, suyu nasıl içerdi? Namazını nasıl kılardı? Konuşurken, gülerken, uyurken, yürürken, şakalaşırken.. nelere dikkat ederdi?

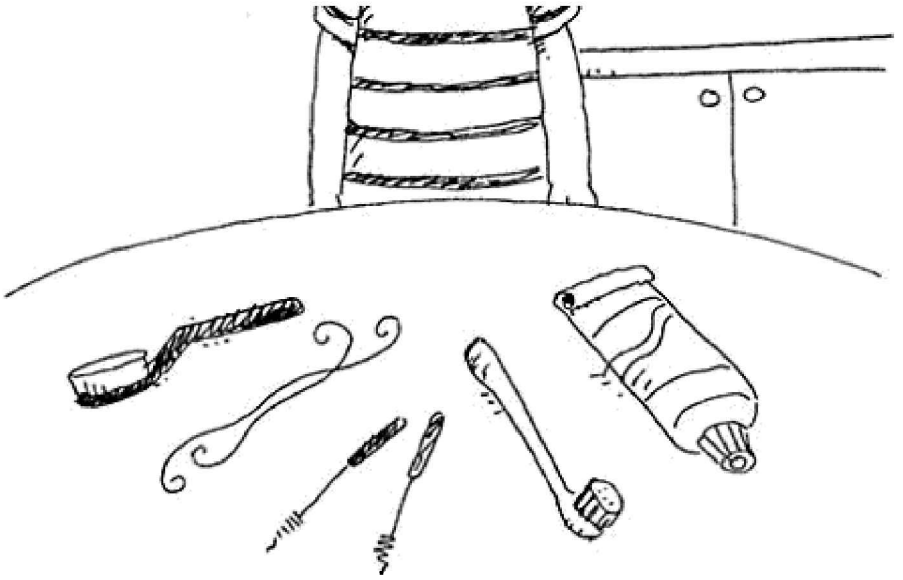
İşte bunları öğrenmeli ve kendi küçük hayatımıza, onun bütün asırları güneşler gibi aydınlatan o muhteşem yaşayışından bir ışık, bir nur ve aydınlık katmaya çalışmalıyız...

Peki ben, diş fırçası mı kullanmalıyım, yoksa misvak mı?

BİRKAÇ HAFTA önce, çok sevdiğim bir iki arkadaşım la, öteden beriden konuşuyorduk. Söz döndü dolaştı, ağız ve diş sağığına geldi. Hepimiz, Sevgili Peygamberimizin dişlerini temizleme konusunda çok titiz olduğunu, bizlere de bu konuda hassas olmamızı emrettiğini biliyorduk. Ancak ortada şöyle bir problem vardı:

Peygamberimiz dişlerini misvak ile temizliyordu. O devirde ne diş macunu vardı ne de diş fırçası. Ama bugün var. Üstelik diş ipi, elektrikli diş fırçası, ağız duşu makinesi gibi bir yığın şey de var. Bütün bunların yanında elbette misvak da var.

Peki bizler, Sevgili Peygamberimize benzemek onun gibi yaşamak, yaşayışımızı onun yaşayışına azıcık da olsa benzetmek için çaba sarfeden bizler, dişlerimizi nasıl temizlemeliydik?

Diş fırçası ve öteki şeyler ile mi, yoksa misvak ile mi?

Arkadaşlarımdan bir tanesi:

“Elbette diş fırçası kullanmalıyız! Misvakın zamanı geçti!” dedi.

Bir diğeri:

“Hayır asla! Peygamberimiz misvak kullanırdı! Biz de misvak kullanmalıyız!” diyerek itiraz etti.

Bir başkası ise, bu tartışmanın hafif şiddetli bir kavgaya dönüşmesinden korktuğu için belki de:

“En iyisi misvaklı diş macunu kullanalım!” dedi. Güya kendince orta yolu bulmuş oldu.

Bu cevaba hepimiz ister istemez güldük! Çünkü aklımıza, geçen sene televizyonlarda sıkça izlediğimiz o tuhaf *misvaklı di macunu*

reklamı geldi.

Sen de hatırlıyor musun o reklamı?

Hani,—büyük ihtimalle İstanbul’un Çengelköy semtinde oturan—ihtiyar bir adam, tamamı yüzde yüz Çin porseleninden dişlerine elinde tuttuğu sopayla çat çat vurduktan sonra, torununa:

“Ben çocukken bahçede misvak toplardım. Dişlerimi de o misvakla fırçalardım..” falan diyordu.

Hayatında bir kez olsun, Hacc’dan ya da Umre’den gelen bir yakınının ziyaret eden herkes, misvakın bizim ülkemizde yetişmeyen bir bitki olduğunu bal gibi bilir değil mi? Sen, evinin arka bahçesinde misvak ağacı bulunan birini gördün mü hiç?

Bu reklamcılar insanların aptal olduklarını sanıyorlar galiba! Boşuna, “En büyük aptallıkları, başkalarının aptal olduğunu zannedenler yapar!” dememişler.

Eğer o reklamı ben yapsaydım, ihtiyar adama şunları söyledirdim:

“Bak evladım, bunun adı misvaktır! Sevgili Peygamberimiz diş temizliğine çok önem verirdi. Bizlere de dişlerimizi temizlememizi emretmişti. Peygamberimiz dişlerini işte bu misvak ile temizlerdi...”

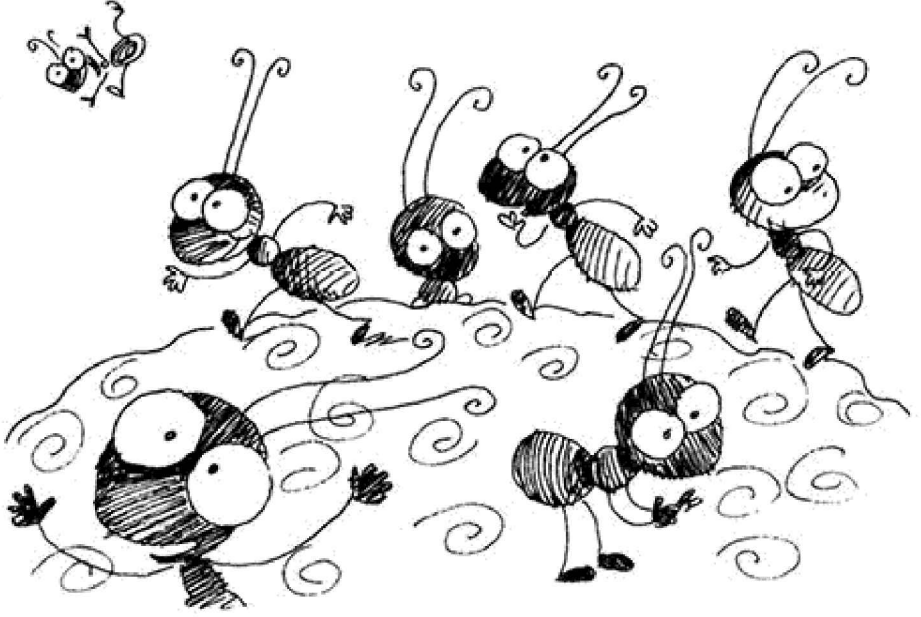
Biliyorum! Biliyorum! Biliyorum!

Henüz sorduğun soruya tam bir cevap vermediğimi biliyorum!

Arkadaşlarımla yaptığım o küçük tartışmada, benim ne söylediğimi merak ediyorsun.

Hiçbir şey söylemedim!

Kafamın içinde, içinde, karıncalarla dolu bir kavanozun kapağı açılmıştı sanki. Ve bütün o karıncalar, beynimin orasına burasına dağılmaktaydılar.

Bu soruya bir cevap bulmalı ve o karıncaları kavanozlarına geri tıkmalıydım. Yoksa başım çok ağrıyacaktı...

Ben ne yapmalıydım? Dişlerimi misvakla mı yoksa diş fırçası ile mi temizlemeliydim?

Hangisini yaparsam, Peygamberimizin sünnetini yerine getirmiş olurum?

O gece, kendi kendime bir soru sordum:

“Peygamberimiz neden misvak kullanırdı?”

Bu basit bir soruydu:

“Elbette dişlerini temizlemek için!”

Sonra bir kâğıda kocaman bir daire çizdim ve içine “Diş temizleme sünneti” yazdım.

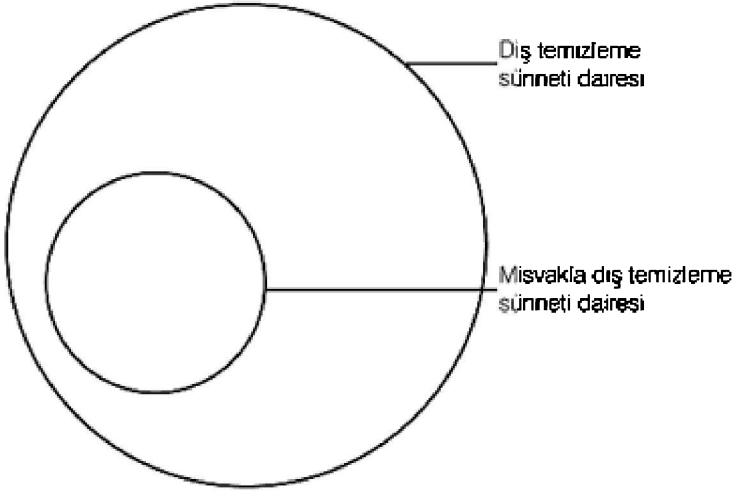
Evet ağız ve diş temizliğine özen göstermek Sevgili Peygamberimizin hiç vazgeçmediği sünnetlerinden biriydi. Bu konuda arkadaşlarını sık sık ikaz ederdi. Ümmetinden, dişlerini

temiz tutmalarını isterdi.

Eğer ben, misvakla, diş ipiyle, diş fırçasıyla, ya da gelecekte insanların icad edeceği herhangi bir aletle dişlerimi temizlerken, diş temizliğinin Peygamberimizin bir sünneti olduğunu hatırlarsam ve bilirsem; “Diş temizleme sünneti dairesi”ne girmiş; Peygamberimizin, hayatlarımıza sıhhat ve afiyet getiren bir sünnetini yerine getirmiş olurdum. Allah da bana (inşaallah) Sevgili Peygamberime benzemeye çalıştığım için sevap verirdi. Pekala, dişlerimi temizleyerek, sünnet sevabı alabilirdim. Çünkü Peygamberimiz de dişlerini temizlerdi.

Peki bu işi misvakla yaparsam ne olurdu?

Az önce çizdiğim “Diş temizleme sünneti” dairesinin içine bir daire çizdim ve ona da “Misvakla diş temizleme sünneti” yazdım.

Eğer ben, dişlerimi misvakla temizlersem, “diş temizleme sünneti dairesi”nin içindeki çok özel bir daireye daha, “misvakla diş temizleme sünneti dairesi”ne girerdim.

Misvakla diş temizleme sünneti dairesinin, diş temizleme sünneti dairesi içinde özel bir yeri vardı. Bu dairenin içinde olanlar, dişlerini —Peygamberimiz gibi—misvakla temizledikleri için, Peygamberimizin sünnetine çok daha uygun hareket ediyorlardı.

O gece karar verdim! Yıllardır yaptığım gibi yine sabah akşam dişlerimi fırça ve macun ile temizlemeye devam edecektim. Çünkü dişlerimi bu şekilde temizlemek, bana çok kolay geliyordu. Sevgili Peygamberimiz, iki şey arasında tercih yapması gerektiğinde,—günah olmamak kaydıyla— kolay olanı seçerdi! Ama en kısa zamanda kendime güzel, taze ve düzgün bir misvak da edinecektim. Çünkü Peygamberimiz dişlerini misvak ile temizliyordu. Bu onun sünneti idi. Ümmetine de misvak kullanmayı çok çok tavsiye ediyordu. Bu konuda yığınla hadis vardı.

Misvak hakkında

İLERLEYEN günlerde, misvakı merak etmeye başladım. Peygamberimiz dişlerini temizlemek için onu seçtiğine göre, elbette bunun pek çok hikmeti olmalıydı.

Hem internette, hem de kütüphanemde yaptığım kısa bir araştırmadan sonra, misvak hakkında son derece ilginç bilgilere ulaştım.

Misvak, çok eski asırlardan beri insanlar tarafından kullanılan bir bitkiymiş. *Erak ağacı* da denilen bir ağacın dallarından elde edilirmiş. Doğu Afrika'dan Hindistan'a kadar uzanan sıcak bölgelerde yetişirmiş.

Günümüzde bir takım araştırmacıların yaptıkları çalışmalar sonunda, misvakın insanlar için hiçbir diş fırçası ve diş macununda—bir arada—bulunamayacak kadar çok faydaları olduğu ortaya çıkmış.

Sadece dişleri temizlemekle kalmayan misvak, diş etlerini de kuvvetlendirmiş.

Kokusu, tükürük salgısını artırdığı için diş etlerinin kurummasını önlermiş.

Mikrop öldürücü özelliği de varmış.

Lifleri, baklava dilimi gibi bitki kristallerinden oluştuğu için, fırçalarla kıyas edildiğinde temizleme gücü çok daha yüksek ve hassasmış.

Bu lifler, diş yüzeyini iyice temizlediği gibi, tıpkı diş ipleri gibi, diş aralarına da girebildiği için, oraları da temizlermiş.

Misvakın kullanılan kısmının haftada bir kesilmesi ve yeni bir uç açılması gerekirmiş.

Böylece, her hafta yeni bir diş fırçası kullanmış gibi olurmuşuz! Üstelik fazladan tek bir kuruş bile vermeden. Bu arada diş macunu masrafı da yok ha!

Bütün bunların yanında misvak, diş fırçası ve macun gibi fabrikalarda yığınla kimyasal maddeden üretilen bir şey değildir. Allah'ın bitkilerinden bir bitkidir. Doğaldır, katkısızdır, çevreyi de kirletmez... Sadece bu bile, diş fırçası yerine misvakı tercih etmek için yeterli bir sebeptir!

İnsanların son elli yıldır ağız ve diş sağlığı konusuna önem verdikleri; tadı ve kıvamı bir halta benzemeyen (bazıları hâlâ daha berbat!) diş macunları ve lavabo fırçalarından azıcık

farklı diş fırçaları üretmeye başladıkları bir dünyada, benim Sevgili Peygamberim 1400 yıl önce, insanlara dişlerini misvakla temizlemelerini emrederdi. Hem de, çokca emrederdi.

“Misvak kullanmak hakkındaki tavsiyelerimi sizlere çok tekrarladım.

Misvak kullanınız. Zira misvak ağız temizleyen ve Allah’ı razı eden bir alettir” derdi.

Ve onlarca asır sonra, dünyamızın etrafında binlerce uydunun fir fir döndüğü bir çağda, herkes ağız ve diş sağlığının ne kadar önemli olduğunu anladı. Ama misvak kadar sağlıklı, doğal ve üstelik diş macunu gerektirmeyen bir diş fırçası üretemedi..!